

ՀՅՈՏԸ ԱՅՏԵՂ

ԵՄԵՆՏԻՆԻԱՆԻ

ზვიად აფანა

ნოტიკი ლხი

თბილისი, 2016

ვცადე, ნოტებით ამეგო სახლი.
არ ვიცი, რამდენად გამომივიდა.
ყოველ ლექსში დევს სული ჩემი.
ვინ იცის, რამდენი ათასი სული დამიგროვდება იქ გამგ ზავრებამდე...
მეც გადავლახე საკუთარი რუბიკონი,
უკან დასახევი გ ზა აღარ მაქვს;
ჩემი ცხოვრება დაუსრულებლად დავუკავშირე ტაეპებს.
ყოველი ტაეპი ბილიკია,
ყველას სხვადასხვა სამყაროში მივყავარ.
მომავალ შეხვედრამდე: ჩვენ კიდევ არაერთხელ შევხვდებით.

2

ავტორისგან

წიგნს ვუძღვნი მეუღლეს, სალომე ასათიანს, დიდი სიყვარულით.

რედაქტორი

და კორექტორი: ზვიად მეფარე

ოპერატორები: ეთერ ქემხაძე, ნინო ბუცხრიკიძე

ფოტოგრაფი: ნათია მახათაძე

იმათი შეესვათ, ყოველ ნაბიჯზე
ვისაც ნამდვილად ქვია ქართველი,
ვინც ცდილობს არა სხვათა მეფობას,
არამედ, იყოს თავის მმართველი,

ვინც ქრისტეს მოსვლას ყველგან და მუდამ,
წყალშიც და ცეცხლის ალშიც ელოდა,
ვინც არის მსმელი დაუძინებელ
მტერთა მოქცევის სადღეგრძელოთა,

ვინც კაცი იყო და კაცად დარჩა,
ვისი ამაგიც მუდამ ვიცოდით,
ვისაც ბრმად ჯერა სიყვარულის და
ბრმად ჯერა სულის მარადისობის,

ვისაც ვერ ცვლიან ვერც კარიერა
და ვერც მევერცხლე ხორცის ბრძანება,
ვისაც ოჯახში და სამოთხეში
შესვლა არასდროს აეკრძალება,

ვის გვერდით ყოფნა და მეგობრობა
ყოველთვის სუფთა გულით გვნადია,
ცოტათი მაინც ვინც გავს ექვთიმეს,
მღვდელ თევდორეს და ცოტნე დადიანს,

ვისაც უბრწყინავს თვალები, როცა
ყველგან მშვიდობის მოდის მეფობა,
ვისაც მოყვასის გულში სიკვდილის
აღზევებისას გული ეპობა,

ვინც ბრმად შეწირავს სიცოცხლეს, რათა
სხვისი გადარჩეს... იარონ სხვებმა!
ვისაც ლოცვებით, სიტყვით და საქმით
ყოველთვის უწევს ეშმაკთან შებმა,

ანი და ჰოე ვისაც უჭირავს
ლაპარაკისას ოქროს თასებით,
ვინც შეძლო ზეცის მწვერვალზე ასვლა
მეობით ღმერთთან გაბაასებით!

ლექსგაგლეჯილი 27.09.2015.

არ დაგენანოთ დაცინვის წვეთი,
ლიმილი მუდამ მსურდა, მეთესა,
ვარ მათხოვარზე არაფრით მეტი,
არ ჩამოვრჩები მაგრამ მეფესაც.

ვარ ანგელოზი (უკვე ყოფილი...)
ქარმა დახია ჩემი აფრები!
ვარ დაცემული, ავადმყოფივით
და ცაში არწივს ვეთანაბრები.

არ არის მეფე მეტი გლახაზე!
ცამდე ხანდახან გვასწრებს ბარაბა,
ლოყაზე მთვარე შემოვახაზე
ჩემს თავს, რომელიც მიწვევს თანაბარ

4

ბრძოლაში ღმერთთან. მინდა ბორკილი!...
არ დამანახოთ ყოფის ჯეჯილი,
ვარ ყორნისფერი, ახლა მორგივით
და დაბლა ვგდივარ ლექსგაგლეჯილი.

ცრუა ყოველი! 11.08.2015.

გამინაპირეთ! არ მინდა ყოფნა
აყეფებული ხალხის ბადეში,
არ მჯერა შუქის, ჩემთან სულ ბნელა,
ტყვე ვარ უძირო სინყვდიადესი!

ბასრი ნისკარტით ნერვებდაკორტნილ
ლაბირინთების ვხედავ ინდივიდს,
მე მეხილება მუქი თვალები
და შუქს დავეძებ ლაბირინთივით.

მენგრევა სუფრა! არ ვცნობ მიწაზე
ადამიანში ღმერთის ეტალონს,
ყურებში ჩარბის ხერხის ღრიჭინი,
ლამის გალობაც გაამეტალოს!

მუდმივად ვეძებ ქარიშხლის ხვრინვას,
სხვა ვერაფერი ველარ ვუპოვეთ
მე და აჩრდილმა ჩემს ცხედარს, მზადმყოფს
დაბლა სათრევად და საკუბოვედ...

ცრუა ყოველი... ვნატრობ სიბრმავეს,
არარსებობას ჩემი სინათლის,
ნეტავ, მანახა, ვინ აქუცმაცებს
ჩემს იმედებს და ხორცებს ვინ ათლის...

მომეცით მთვარე, ის გულწრფელია!
არ მსურს არცერთი მინის ტიტული,
ალარ მალეღვებს ტბის სიკამკამე,
არც ცრემლის კიბე ცადაზიდული!

ავადმყოფივით ვკანკალებ ახლა:
„რა არის ჩემი ბოლო, მითხარით?!“
ვიცი, არ მისმენთ: მე ვარ სიკვდილის
მხედარი, ავი და საზიზლარი!

5

ეპისტოლე

17.11.2014.

მე ვარ აჩრდილი, ჩუმი, უსახო.
მე მოგიგონე, დუმილო ჩემო.
მინდა, საკუთარ თავს შევეუძახო,
რომ არ გავიგო სიკვდილის გემო.

ვარ მუდმივობის მკაცრი დარაჯი,
მარადიული დავალ იარით
და ჩემს სხეულში, კაფანდარაში
მზეა, ნყვდიადის თანაზიარი.

გავარდეს ჩემში დე, პისტოლეტი,
ცხოვრების მაინც მძულან ტახტები
და პოეზიის ეპისტოლეთი
მე უხილავის მომსწრე გავხდები.

მისი სიმაღლე

18.07.2015.

ვერავინ იგებს მონის მონანერს,
ვერავინ ირგებს მონის მონატანს.
თურმე, აბსურდულ წერილს მონა წერს,
სადაც წერია, მონის მონა ტანს

როგორ დაიბანს... ველოდით ამბავს,
რომელიც შვებას მოგვცემდა, მაგრამ
ახლა სტიქიას კანონი სტამბავს
და პირზე ძველი ღიმილიც გაქრა.

აღარ დავეცეთ დაბლა, ეგება,
იერარქია ჩვენში ვეძიოთ,
ვიდრე ნეკნებში დაირეკება
კენტი კივილი უპოეზიოდ.

6

კივილო, რაშიც ბოლომდე შერბი,
მისი სიმაღლე დაგვიცავს მხოლოდ
და ერთმანეთი კი არა, გერბი
სიძულვილისა, ვჩეხოთ და ვქოლოთ!...

ქალაქის ყეფა

29.04.2014.

მანქანის ბორბლებს მივყავართ იქით,
სადაც რკინების გაისმის ყეფა
და რობოტების დამდგარა რიგი
ქალაქის ყეფა სადაც იწყება.

მიმაცილებდა წვიმის გუგუნნი,
ქვეყნის ხმაური გულზე მეზნია
და ქალაქების უხმო უკუნი
გზას მთავაზობდა გრძელდერეფნიანს.

დაუსრულებლად მდევდნენ ბინდები,
თოვლად ედება თეთრი შური თმას,
მღუმარედ ვდგავარ და ვიჟლინთები
ცრემლით, ქარიშხალს რომ გაურითმავს.

ღამის ღუმელში

28.11.2014.

ღამის ღუმელში შორიდან მოდის
ძალღების ყეფა, შრიალი ფოთლის.
ვიცი, მოვკვდები მე სად და როდის
და ჩემს სიცოცხლეს ვერავინ მოთვლის.

დავდუმდე? კარგი... დამცინეთ, რადგან
თქვენი სიცილი ტირილს ჯობია,
მე კი ზეცისკენ გავუშვებ ბატკანს
და დამიჩოქებს ძველი ფობია.

მე ვდუმვარ, რადგან, ლაპარაკს, ვიცი,
ვიდრე მე ნავალ, ჯობია ასე...
ჩემი მადლობა დე, იყოს მისი,
ვინც გახსენების დამხატავს ქვაზე.

7

ქვეყნად

23.09.2012.

(სალომეს)

ვიცი: თუ არის ქვეყნად ედემი,
იგი შენშია, როგორც იმედი,
თითქმის დავტოვე მე იმედები,
მაგრამ უეცრად ღმერთთან მივედი.

გამომავ ზავნა მაგრამ მან შენთან,
მე დავივინყე ძველი სახელი,
ეს ჩემი რწმენაც შენით დამშვენდა,
სიზმრად გიხილე და გეახელი.

ალბათ, ყოფილა ამქვეყნად ბალი,
ყოფილა ბალში ჩვენი ტანდემი,
ბალში ცხოვრების სურვილი ლალი
და უბალობა თავზარდამცემი.

მე კი გნატრობდი... ეს იყო ძველად,
დღეს დევნილ სიკვდილს ფიქრიც არ იჭერს,
წარბშეუხრელი ვუდგები მცველად
შენი სიმშვიდის ურყევ კარიბჭეს.

მწვერვალები

09.11.2011.

(სალომეს)

მე ვარ არავინ. ვარ ფეხის მტვერი
დიადი ღმერთის და მისი ძესი,
მე საკუთარი გლოვით დავთვერი,
ველარ ვინესე ადამის ნესი.

მზეა. გაშლილი შენი თმებია
მისი სხივები, მისი ალები,
ჩემი ფიქრები შენში თბებიან,
ვნუხვარ, განგიცდი და ვენვალები.

ვნერ, მაგრამ არ ვარ ქვეყნად მე უკვე,
შენ კი მკითხულობ ბრმად და ელვარებ
და ჩვენ გვინდა, რომ ერთად შევუყვეთ
ღმერთამდე აწვდილ მაღალ მწვერვალებს.

8

მარალი შუქი

29.06.2014.

(სალომეს)

ჩაფიქრებული ხმელი ფოთლების
უკიდევანო დაუძრნი შარაზე,
მოვალ შენამდე, რადგან უჩემო
ბედნიერების კარი ჩარაზე,

სველი მიწაა შენი აკვანი,
ლურჯი ცა არის შენი თავშალი,
დაბლა, ფეხებთან შავი ღრუბლები
დაგიყარე და მყისვე დავშალე.

ცხოვრების ბრძოლა რაა ისეთი?
შენთვის ყველაფერს უხმოდ ავიტან,
შემდეგ მოვკვდები, რომ კვლავ გავცოცხლდე,
რომ დავიბადო შენთვის თავიდან

და მხოლოდ გულში კი არა, როცა
შენს მარადიულ შუქშიც შემიტან,
მოგონებებიც გაიბრწყინებენ
მარგალიტების დიადემიდან.

როცა გიყურებ სხვაგან და შორსმყოფს
და მუდამ გხედავს შენი პოეტი,
შენი სხივებით გაკაშკაშდება
მაშინ სამხრეთი და ჩრდილოეთი

და ძველებურად თვალებით გავცვლით
ზურმუხტის ფრთებით ნაწერ ბარათებს...
შენ ხარ წყვილიაღში მარადი შუქი
და შენს გარშემო ღამეც ანათებს.

ორი საყვაროს ტანდემი 10.06.2014.

9

თეთრი შურით მშურს სიმშვიდის შუქის,
თეთრი ჭინკები სადაც დახტიან,
მოდის სალამო, მჟავე და მუქი
და ჩემს წინ ისევ ორი ტახტია...

სად ყორანი და სად იადონი?
თუნდაც სხვადასხვა, ჩიტი ჩიტია...
ცვივა ცრემლები სადიადონი:
სადღაც იესოს ისევ ყიდიან.

თეთრ სურვილს შავი სურვილიც თან სდევს,
ისევ ხარხარებს სატან-დემონი,
უცხო ედემში შეადგენს ტანდემს
ორი გვირგვინი სატანდემონი.

კვლავ დავეცემი ცრემლით დაბანილ
უფალის ფეხქვეშ (როგორც, ყოველი)
მუდამ მიფარავს სევდის საბანი
და მუდამ ფარულ შველას მოველი.

დუმილში ფიქრი

11.05.2014.

მე ისე მიყვარს დუმილში ფიქრი...
როცა ვუცრუებ იმედს მოდავეს,
მაშინ უსაზღვრო სივრცეში მივქრი
და სურვილებიც აღარ სცოდავენ.

მე ისე მიყვარს დუმილი მაშინ,
როცა გრძელ კამათს ჩემგან ელიან,
მთელი სიცოცხლის ნაკითხვა ყრმაში,
ჩვილის გაგება როცა ძნელია.

მე ისე მიყვარს სიჩუმის სივრცე,
ასე მგონია, სიკვდილის მერე
მთელ სასაუბროს იმ ფურცლებს მივცემ,
სადაც პოეტის ნაფიქრალს წერენ.

10

ცხოვრება და ზღვა

09.01.2008.

ვიყავი ზღვაზე. ჩემი ხომალდი
მე გალაქტიკის სუნთქვას მიბრუნებს.
ნამო გოლფსტრიმო ჩქარა, მომალდი,
ჩვენ ქვეყნებს ვნახავთ ასე მდიდრულებს!

დღეს უდროობა ჩემი ცხენია,
ხარხარი აღწევს ჩემში ქარების,
მზის ყოფნას თავი შეურცხვენია,
რომ მალე დადგეს დღე მდუმარების.

როგორ მინდოდა, მენახა მაშინ
ცეკვა ტალღების! როგორ მეჯერა
ალბატროსების ციური მარშის!
მსურდა, მენახა ზღვაზე ჰეტერა,

ან ფრეგატების ხილვა ვეება
პანიად რომ ჩანს, როგორც ნავები,
ხელში მჭეროდა სადავეებად
ლურჯი ტალღების განანწავება!

მაგრამ ეს ზღვაა, ზღამ კი არ იცის,
სად ყვავია და სად – იადონი,
მასში არ მოჩანს სარკე მტკნარი ცის,
არც მზის სხივები სადიადონი!

ღელდება უცებ ზღვა მწუხარე და
მისი ხმა მესმის შიშის ნოტებად,
სიკვდილი ჩანდა შავი მხარედან
და ქროდა მისი გაბოროტება.

ცხოვრება ზღვაა, ხან მშვიდი, ხან კი
ურჩი, ბოროტი, ჩვენით ერთობა!...
მაშინ სიცოცხლის არ ისმის ჰანგი
და წყვდიადთან გვაქვს ურთიერთობა.

ზღვა მიძრავს, მე კი მისი მსურს შესმა,
დროს ჩემი შეჭმა უნდა, მე – მისი
და რა ამოდ ქირქილებს ეშმა:
მაინც იბრწყინებს ჩემი მერმისი!

11

ღამის უღაბნო

09.08.2014.

ხანდახან მინდა სიგიჟე სრული,
რადგან მოსანყენ ჭაობებს ვზიდავ,
მსურს, ამოვავსო ავი უფსკრული
და გადავიდე შავ-თეთრი გზიდან.

როგორ მომბეზრდა რუტინა დღისა,
უღაბნო ღამის, სევდის ფესვები!
რადგან სიმშვიდე სულს არ ეღირსა,
რადგან სიკვდილის ზღვაში ვეშვები...

ამის ნაცვლად კი, ჩემში საუბრობს
მარადიული ზამთრის აკვანი
და ჩემი ქვეყნის ტახტზე (საუფლო!)
თვითონ სატანას ვხედავ აყვანილს!

მხატვარი

14.03.2014.

(სალომეს)

მინდა ფიქრების ფუნჯთან თამაში,
მე ვარ მხატვარი, დაგხატო უნდა.
ძვირფასო, ჩაგსვამ ფერთა გამაში
და იგოგმანე, ზეცამდე თუნდაც.

შევქმენი შენზე ყველა ნახატი,
რომ მათ წინაშე ვენთო კელაპტრად,
შენზე უკეთესს ვიღას ვნახავდი,
ან მეტი ვილა უნდა მენატრა.

წავალ, დავტოვებ ბარათს თაროზე,
მოვალ, დამხვდება სველი ბარათი,
მერე შენს გულზე ვიავეგაროზებ,
რომ ღრმად ვისუნთქო გრძნობა მარადი.

ფუნჯთან თამაშში მოლბერტად მსურდი,
მთელ ჩემს ძალ-ღონეს ფურცელზე ვწერდი...
ვარ შენი გულის უბადლო ქურდი
და დარდიანი მხატვარი ერთი.

12

მე ღამეს ველი

30.05.2007.

მე ღამეს ველი, როგორც ჩემს ჯალათს
და მე, ცოდვილი, ღმერთში ვეჭვდები,
რადგან ყოველღამ ვიღებ სველ ბარათს,
ნანვალებს შენი ანაბეჭდებით.

ქრის შუალამე – ჩემი ჯალათი,
თავს არ შემარჩენს, ასე მგონია...
მას ძალუძს, ჩემი თავის ქალათი
დალენოს მთელი კოსმოგონია.

უჰორიზონტო სივრცე 27.08.2013.

სულს აღტაცებულს და განაოცებს
ცაში დაკიდულ საქანაოზე
ბავშვური ფრენა ელის!

ზღვაზე ნავედით, როგორც ინათა,
დაგვხვდნენ ტალღები პანანინა და
დილის სხივების რთველი.

ნატვრის ახდენას ზღვაზე თუ ელი,
თუ გაუმართა სევდას დუელი
უჰორიზონტო სივრცემ,

მხოლოდ ეს მინდა და ეს მარიგებს
და ამ წუთისთვის არსთა გამრიგეს
მთელ ჩემს სიცოცხლეს მივცემ!

13

საცდელი ვაშლი 23.08.2013.

მებალეობა დაგვრთეს დროებით,
გამოსაცდელად მოგვეცა ვაშლი,
გზად მოვინდომეთ პალმის რტოები,
ვკოტრიალობდით მინდორზე გაშლილ.

ყურში მაცდურად გველი ნიოდა
(მიამიტობამ იგველა ქალის)
მინდა, იმ ბალში შევალნიო და
ნიხლებით გველი დავლენო მყრალი.

ძრავა დაქოქე სამოთხის მძლოლო,
თეთრად შევლებო სიბნელე უნდა,
დაუნდობ სიკვდილს მოვკლავდი მხოლოდ,
ჯოჯოხეთი რომ მეღეჭა თუნდაც!

ცხოვრებას შავად სიავე ნიღბავს
და ნამნამებზე ცრემლი ღვარღვარებს,
ფლიდს და შერცხვენილს გავურბი იღბალს,
უბედურებას ვეხიზნები, ცხელს და საყვარელს.

დახევა მინდა ტანზე შავების,
წყვდიადი მითრევს ღრუბლის შიგნიდან,
ხეთა ხორუმში ადრე ჩავები,
აღრენილ ღანვეებს ვიდრე წვიმა დამიძიძინდა.

ქვეყნის სიყალბე მანგრევს, მაზიდებს,
დაკრეჭილ კბილებს ვუმზერ მშიერთა,
მე ველარ ვუძლებ მყრალ პარაზიტებს,
დღეს უნდობლობა ჩემი ყოფის ზღვამ შეიერთა.

ტირიფი

13.08.2015.

მტირალ ქალს გავხარ მდინარესთან თითქოს, ტირიფო,
ლამის, მინამდე დაგიშვია წვნიანი თმები,
გინდა, სამყაროს სწორი აღქმა გააირიბო
და ჭაობების სივრცეში თბები.

შენმა ფესვებმა ნესტიანი სიბნელე იგრძნეს,
მაგრამ გარდაქმნა სიწყვდიადე სინათლის შუქმა,
ტირი და ამით სხვების ნაცვლად აცოცხლებ სიბრძნეს,
რომ შენც არ გახდე სიცივის ლუკმა.

მწვანე შოლტების ვარცხნილობას იხდენ და ჩივი,
რომ წყალში, შენთან, არასოდეს არავინ მოდის...
მაგრამ ზამთარი, როცა შენში შემოდის, ცივი
და მოდის თეთრი კივილი ჭოტის,

ულმერთო ყინვას იგერიებ, ერთგულად დგახარ
სადარაჯოზე ფოსფორული კიაფის და შენ...
იცოცხლე, მერე კვლავ იცოცხლე! იტირო აღარ,
აღარ დაღვარო ცრემლები მლაშე.

დადუმდით ნუთით!

14.05.2015.

დადუმდით ნუთით! ააყვავეთ დუმილის ნუთი,
ააგნიასეთ სიმშვიდის მუშტი,
ველარაფერი მიტკობს სმენას, ხმაურით, ცრუთი,
მუდამ ველოდი დასასრულს კუშტი

და ღრმა ღიმილით მშვიდ სახეზე... ფსალმუნებს ვწერდი,
სული ნვალობდა კაცის, რომელიც
იყო კრუნჩხვებში: მან ბოლომდე უარყო ღმერთი...
ვნუხვარ: ნვალების ხილვა მომელის.

სტუმართა რიგი

28.12.2014.

არ მსურს, მშვიდობა მუხებს რკოდ ესხას,
რომ ტლუ ღორებმა არ თქვიფონ იგი.
ის ღმერთთან ერთად გაჩნდა ოდესღაც,
რომ სამოთხესთან დააყენოს სტუმართა რიგი.

15

იქნებ, იღბალთა დამგლეჯ ნადირებს
სწორედ იმიტომ გზავნის უფალი,
იქნებ, კუთვნილი ბედი გვატირებს,
რომ ლუციფერი დავამარცხოთ ნატრიუმფალი?!

უდაბურ ტყეში

02.05.2014.

უდაბურ ტყეში მოჩანს სახლი. იგი მაგონებს
ყრუ ჯოჯოხეთის ერთ-ერთ ფილიალს.
ირგვლივ ყოველი შიშის სუნით იწვის! დრაკონებს
ხობხვით მუხლებიც დაყვლეფილი აქვთ.

დაე, ქაჯები გამოენთონ ორსქესა მოდგმას
კუპრის ტბებამდე და დიონ ისე,
ჭირის ნისქვილით ტალახივით გაფრქვეულ მოთქმას
მშვიდად ისმენდეს ყრმა დიონისე.

მარადისობა

09.01.2013.

(სალომეს)

შენ სალომე ხარ. ლურჯ მწვერვალზე იდექი მაშინ,
რომ გაგიცანი ნოემბრის თვეში.

ხან სიმღერა ხარ, ჩემი ლექსი გძერწავს რითმაში,
ხან ყვავილების გასკდება თქვეში.

მზე ალბათ, მხოლოდ სიყვარულის სხივებს ისროდა,
როცა მოხვედი ამქვეყნად ციდან,
მხოლოდ სივრცე თუ გაუძლებს და მარადისობა,
შენს გამოხედვას რასაც მე ვიტან.

უშენოდ, ალბათ, მე სიკვდილი უნდა მენატრა,
ვნატრობდი კიდეც, მაგრამ განაჩენს
უფალი გვანჯდის და სიკეთე უდგას კელაპტრად
და სიყვარული თუ გადამარჩენს!

16

წყვლიაღებიდან

25.07.2014.

როდის გაქრები თვალებიდან რკინის გისოსო?
დიდძალ იარაღს ვხედავ ირგვლივ და პატარა ველს,
უვიცთა მიმართ უკვე ველარ ვსატირიკოსობ,
რადგან უფალი მაპატარავებს.

მე ვხედავ, ფრთები გარიყულმა გაშალა ბარტყმა
და ჩრდილოვანი მასებიდან მოდის არწივი,
წყვლიაღებიდან აღარ აღწევს არც სხივი, არც ხმა
და გვმოძღვრავს ვერცხლი პატრიარქივით.

მტვერიდან აღმდგარს დამეწყება ახლა კანკალი!
ვხვდები, რომ ბოლო იმედია; წამოვდგე უნდა...
და ისევ, წყალში, კუს ბაკანზე კბენს ღრიანკალი
და მელანდება სამყარო უნდო.

სულს, დავიწყებულს, დღესაც ახსოვს ძველი ბაზრობა,
 იმართებოდა რომელიც ლიქნით,
 ყალბი სიტყვების რახარუხი და უაზრობა,
 გაზრდილი ვერცხლის ლაპლაპა ჯიქნით.

აინტერესებს, დავიწყება თუ რა კაცია,
 ლეთას ტალღებმა რომ მიუსაჯონ
 გადავიწყება, თვითგარიყვა, ან კასტრაცია
 და ჯოჯოხეთში გემი უსაჭო.

ვარ მორფეუსის სამყაროში

16.04.2009.

ვარ მორფეუსის სამყაროში. აუყვა მშვილდი
 ჩემს გულში კიბეს, ცისკენ, მალლა... ახლა ის მეტყვის:
 „შენი სიცოცხლის თეთრ ოცნებებს აუყვავილდი
 და ტყვე არ გახდე წვიმის და სეტყვის“.

17

ერთმანეთს ვნატრობთ მე და ბალი! ახლავს მაგია
 ამღვრეულ ჩანჩქერს – ჩემს ცხოვრებას! ქარიც იქ არი!
 რომელ ამავსაც ჩემს ხსოვნაში უამაგია,
 ღმერთმა დალოცოს მისი სტიქარი!

საით მივდივარ? მე ტყვედ ვყავარ აფთართა ხროვებს
 და მიათრევენ უბოლოოდ სხეულს რონინით,
 ეს მე ვარ? never! მე ვიცოცხლებ და სიუცხოვეს
 შევეწირები ბაირონივით.

მაგრამ არასდროს ვუშინდები დალუპვას... ღამე
 შემოდის ჩემში და უჯიშო წყვდიადი მიტევს,
 თუმცა, ცხოვრების განთიადი მე უკვე ვშხამე
 და აღარ ველი ჩემს მკერდზე თითებს.

მზეო ბებერო, უუფსკრულო მზეო ბებერო,
ძველქართულსიბრძნეშეთქვეფილი გვიყურებ ციდან,
ჩემში შემოდი, თუნდაც დამნვა, უნდა გეფერო,
რომ კაცთა ამდენ სიბილნეს იტან.

მზეო ბებერო, მწველო მზეო, როდის აიტან
ადამიანთა ნანამებ სულს მეცხრე ცის მალლა?
სინათლე ღმერთმა დაგაკისრა შენ ვინაიდან,
წყვდიადის გულშიც დაგეძებ ახლა.

მზეო ბებერო, უდიდესი მისია გადევს
ვარვარა ზურგზე და არიგებ გარშემო სითბოს,
კაცთა სიკვდილის და სიცოცხლის შენ ადგენ ვადებს
და ხარ ხან ყველგან, ხან არსად, თითქოს.

სასაფლაოზე ხსოვნა სუფევს წარსულის სადაც
და სადაც წყვდიადს შეუღებავს ხალასი დილა,
სიკვდილზე ფიქრი სადაც კარგავს სიცოცხლის მადას,
სადაც სიცილიც მოჩანს ტირილად,

გავიპარები, როგორც მგ ზავრი იმ ბნელი ღამის,
რომელიც იწვის ჩემს სხეულში და სუნთქვის არსს კლავს,
ვიხეტივალე, რომ მივაგნო ჩემი ბალღამის
არარსებობის ერთადერთ ვარსკვლავს,

მივაგნებ საფლავს, ქალის სახე სადაც ხატია
და ის სურათი გადამიხსნის წარსულ იარებს...
მე, დაჩოქილი, ლოცვას მივცემ ჩემს გულს, დარდიანს,
უშენოს, დაცლილს და მგლოვიარეს.

რლვევა

22.12.2013.

ჩემთან მოვიდა ეშმაკი და ბაასს ეცადა,
მე კი დუმილის აღთქმა მაქვს წელან
დადებული და მსურდა, დანა ამელესა და
აღთქმა ცოცხალი გამეშვა ველარ.

ისე მინდოდა საუბარი! იგი შოლტივით
გრძელ კუდს მირტყამდა და მეც გავრისკე
და ვერ დავტოვე უპასუხოდ იგი მოტივით
– ლოცვა გამეშვა თანამგზავრისკენ.

ვიღრა

31.08.2008.

მახსოვს გალობა. ის ხმა ზიზღმა დამარხა მაშინ.
მისი ნერვები არასოდეს არ გავდნენ ლითონს.
ვახსოვდით ქეიფს cafe del mar-ში
და თვითმკვლევლობით გვაშინებდა სიკვდილი თვითონ.

იმუქრებოდეს დაე იგი თავის გარდაცვლით,
ჩვენ კი ვიცხოვროთ; მე აქ, შენც აქ, ისინი – იქით,
ვიდრე ბოლომდე ჩვენს თასს არ დავცლით,
არ ავაღელვებ ვიდრე დუმილს შიშის მუსიკით.

სარკეზე

15.08.2015.

ვხედავ ყველაფერს, გარდა ჩემი თავისა. ბრმა ვარ.
ძალიან ხშირად ამ ცხოვრების მერევა მუშტი.
ვახტები მხოლოდ დაბალ ლობეს და მინდა, მთავარ
გალავანზე რომ ილაშქრებდეს გონება კუშტი.

კვლავ გაივლიან ბნელ დერეფნებს ტანში ეკლები,
სადღაც, ტრანსში მყოფს დამატრევენ დევის კლანჭები...
ვდგები სარკეზე, თვალებს ვახელ და ვირეკლები,
ვუყურებ ჩემს თავს თავდახრილი და ვიტანჯები.

ეკლების ხროვას მარტოობის სიღრმე მასევედა,
უფსკრულს ზევიდან ვუყურებდი. დავდევი აფთრებს.
შიგნიდან მჭამდა უმუსიკო ყოფის ღრმა სევედა.

ეკლების ხროვას მარტოობის სიღრმე მასევედა,
ვარ მერიქიფე, ვდგავარ დევის ვერცხლის თასებთან,
მწირის სხეულში ასკეტური გონება მათრევეს.

ეკლების ხროვას მარტოობის სიღრმე მასევედა,
უფსკრულს ზევიდან ვუყურებდი, დავდევი აფთრებს.

20

დემონი ფიქრის რეკოლვერში ტყვიებს მილაგებს,
ბრმა ვარ, ქვა-ლორღზე ხოხვისაგან მტკივა მუხლები,
გულგრილად ვღეჭავ არაკაცთა წყეულ ჯილაგებს.

დემონი ფიქრის რეკოლვერში ტყვიებს მილაგებს,
სიკვილის მოკვლის დასტურისას ვაჭერ ღილაკებს,
სისხლის გაყინვის მოლოდინში კლდეს ვეუღლები.

დემონი ფიქრის რეკოლვერში ტყვიებს მილაგებს,
ბრმა ვარ, ქვა-ლორღზე ხოხვისაგან მტკივა მუხლები.

18.09.2015.

როცა გვესმის, რომ გამოკვება ძალღმა პატარა,
რომელიც დედას მიუგდია, გაღეშილს არყით,
ჩვენ ვიზაფრებით, რომ დედობა თრობამ დაფარა,
ვამბობთ, დედობა იქნებ, ყველა ქალისთვის არ ღირს...

ვივინყებთ, როგორ გაიარა ქალმა წარსული,
ვაკნინებთ ქალში ღმერთის მიერ ჩადებულ ამავს...
ჩვენ მხოლოდ ჩვენი პრობლემებით ვართ დათარსული
და ვამბობთ: "ევას სისასტიკეს საზღვრები არ აქვს".

მთაში ბურუსის ხომალდი დგას. იგი ფიცია მთის ჰორიზონტის, როცა მღერის სიგრილე მწვანე, უკრავს ქალაქის დატოვების კომპოზიცია და ბიზინებენ ცრემლიანი ბალახის ზღვანი.

მრგვალი ფორმები, საყვარელი მრგვალი ფორმები! დაუსრულებლად მიკიდებენ ისინი კოცონს, ცხელ ნაგებობებს მუდამ ვებრძვი და ვეშტორმები, ამიტომ უნდა ამ დალოცვილ ბუნებას, მლოცოს.

როდესაც მინას აფარია შავი საბნები და შიგ ვეხვევი გაოფლილი, თითქოს ჩემია, თვითონ მთად ქცევის სურვილებით დავიდაფნები და მელის მინის ამალლების აკადემია.

მარადისობის გაელვება

23.10.2013.

(სალომეს)

მე მძინავს. რძისფერ ბურანში ვარ თითქოს და ერთხმად ვუმღერით ოქროს ხეივნებში თითქოს ერთმანეთს, ჩვენ სამუდამოდ დაგვატყვევა სინათლის კვერთხმა, მარადისობის გაელვება გვიყვარს ღმერთმანი!

იქ აღმოცენდი, ამოზიდავს სადაც ვაზი თავს, მინის ტალღების ამოხეთქვას ძალუმად შეძლებს, იფრენს სიკეთე და ერთობა ცაში აზიდავს მარადიული სიყვარულის ხელთუქმნელ კედლებს.

იქ გაიხარე, იქ ინათე და იქ აყვავდი, სადაც კაცი ვაზს ეფერება, ჩემო ვენახო, სწრაფი ხილვებით გაგალიმებ შემდეგ ნახვამდის, ოღონდ, არასდროს მოწყენილი არ დამენახო.

დავბორიალობ, როგორც მთვრალი. დამტოვებთ უღირსს, რომ დაგიბრუნდეთ მომავლიდან კარგი გესლივით? ნამდვილად ვიცი, ვერმცნობს ოქროდ ეს სიტყვა უღირს – ნუ გეშინიათ: მხოლოდ ბრბოსთვის, მე ვარ შეშლილი.

01.09.2015.

ცხოვრება ხშირად სამართლიან განაჩენს გვისჯის, რადგან გულგრილად ვეკიდებით ხანდახან სხვის ქირს.

ვარ აკლდამაში

31.07.2015.

22

ვარ აკლდამაში. ღამეა და ველი გალემილ სურნელს სიკვდილით და ვკანკალებ, როგორც ბალახი, გარედან აღწევს მოთქმასავით ყრუ საძვალეში რწყვის ხმები და სხვა მწყემსივით ვწყემსავ სხვა ნახირს.

შევმუზეუმდი ზმნის ზმუილში. ბიკინეზიან ხილს მინეზიან დახლზე ვუმზერ და ჩრდილში დავალ, როგორც აჩრდილი და თითები იყინეზიან, როცა სხეულში უღმერთოთა მელვრება დავა.

მინის წიაღში

06.07.2015.

მინის წიაღში ბინად არ მსურს სართული ქვედა. ეგებ, ედემთან ახლოს ვიყო, როცა ნავალ და ზედა სართულის ჯოჯოხეთის მენოდოს ტყვე და დიდხანს არ გავხდე ლუკმა ბნელის ქვენარმავალთა.

ბნელი ხომ მალლაც ბევრი ვნახე? გეყოს, დემონო! მე მხოლოდ ცალი თვალით მინდა შეჭვრეტა ცაში, რომ ბილწ სურვილებს აღარც ფიქრის ფიქრში ვემონო და შენ დამიკრა შეწყალეზულს ამჯერად ტაში.

სამარის მიღმა 18.10.2008.

სამარის მიღმა თუმცა ნისლია,
მაგრამ სიცოცხლის ხსოვნას იფერებს,
სიკვდილს გავექცე – მე შემიძლია,
რა ვუპასუხო მაგრამ სიბერეს?...

სამეგვიღრემო 31.05.2015.

როცა სალამოს პეიზაჟი ქალაქს ბანდა და
ქარი ბორგავდა, მე შევხედე ვილაც ჯანდაბა

და მახინჯ ნამყვანს ტოქ-შოუდან, მას კი ელოდა
დაბრმავებული ხალხის ცოდვა-მომხიბვლელობა.

მუდამ ვცდილობდი, არ მომეკლა თავი, როცა მე
მუდამ მინდოდა ასე, დღეს კი აღარ ლოცავენ

ჩემი აზრები თვითმკვლელობის უღმერთო სურათს
და ახლა ჩემი მომავალიც გეგმებში ცურავს,

თუ რა დავტოვო ნასვლის შემდეგ, ვიცხოვრო როგორ,
მინდა, სიკვდილთან პაემნამდე დღეები ვზოგო,

ან აზრიანი რა შევმატო ცხოვრების კარავს,
როცა ძილი მკლავს და ცხოვრების მესამედს მპარავს,

რა დროს ძილია, მე არ მყოფნის სიფხიზლეს, თვითონ
და მონა-ფიქრი თავს მახსენებს (მმართავდეს ვითომ!)

ვბრაზობ: არ მინდა, გამახსენოს მონამ არასდროს
თავი და მინდა, ენის ნაცვლად, რწმენამ გამასწროს.

ხან მეც ვბრმავდები: მეჩვენება უდაბნო ბაღად,
მაგრამ მახინჯებს სულ მახინჯის დაღებით ვდაღავ,

რადგან ცხოვრება, არ შემინდობს ვიცი, სიავეს
და ჩემთვის აღარც სულის ხსოვნა იგადიავებს.

გოგოლა ვირეპი

13.06.2015.

ლედვის ფოთოლმა კაცთა მყრალი ველი დანაღმა.
რატომ პოულობს მოზიარეს კაცთა დედლობა?
ბობოლა ვირებს ვერ შეუძრა სული ნანახმა...
რატომ ვეძებო ვირში სულის უბერებლობა?

სადაც ქალია ბრძოლის ველზე კაცთა უფროსი,
დროშების ფრიალს აზრი არ აქვს, ვერ ბრწყინავს თოფი,
რა გვეჭირს ქართველებს მამათმავლის სასაუბროსი,
რად არის სულით კვაზიმოდოს სიტყვისქვეშ მყოფი
ბედი ქართლისა?

მთიდან გაბონილი

27.03.15.

24

ჩვენ მაღლა, მთიდან გავიგონებთ სუნთქვას თანაბარს.
კვლავ აწყვეტილი ძალადობა ზიდავს მძიმე თოფს,
კვლავ გადაარჩენს ქრისტეს ნაცვლად ხალხი ბარაბას,
მაგრამ ბარაბა დაბლა წავა, ქრისტე კი – მეფობს.

ჩვენი ძველების ღვანლის შედეგს ქარი არ აბნევს
(ჩვენს სასულდგმოლოდ ღმერთი მუდამ ტოვებს იმედებს)
დემონთა ყეფა კვლავ დახეთქავს ყურთა ბარაბნებს,
მაგრამ ისინიც ბნელში წავლენ, ქრისტე – იმეფებს.

ხილვა

18.04.2015.

ღამით ვხედავდი, უსხეულო მდევედნენ კლანჭები,
არ ვეცემოდი, გალახული არ დავთმე მკერდი,
ახლა მშვიდად ვარ: აღარასდროს დავიტანჯები,
რადგან ზეცაში ამიტაცეს ხელებმა ღმერთის.

დილით, ჩაიზე, ფუტკრის შრომას პატივი ვეცი.
უნყვეტი ფიქრი მარტოობის მადგამდა გვირგვინს.
შავი სარკიდან უხილავი მიღრენდა მხეცი,
ჩვენ კი მეგობრის არასწორი ნაბიჯი გვიკვირს.
ჩვენ გვიკვირს მტრედი თვალხილული და ქოტი ბეცი.

ღამემ მომხვია ყველა ძვალზე ოთხი კიდური,
აყვირებულნი დამიყეფენ ახლა ძიძები,
მზე ამოცურდეს, როგორ მინდა, ცაზე წითური...
ლექსია ჩემი ძიძა! ის ბრმად და მონინებით
ტანჯვას მაყვარებს, ვით თვითმკვლელი შიზოიდური.

ნაცვლად წითური მნათობისა (ვიდარდო უნდა!)
ჰორიზონტიდან სისხლის ბურთი ამოვა ღრენით...
ვიღაც ტირის და მართალია! დრო ჩაგრავს ჩუმ და
მართალ კაცს!... ავი მუდამ სუნთქავს ბრმა მოვაჭრენით,
წარბშეუხრელად ჩემი ენა ყოველთვის დუმდა.

25

გული გასკდება, ა-ა-ა-ა-! უმტვრევენ კბილებს
დაჩოქილ ბატკანს, ყრუ აფთარი ხარხარებს შიშით,
სისხლს გადახსნილი ძარღვებიდან ღამურა მიღვეს,
წყვიდიადის ჯაჭვით ვარ დაბმული, ვყვირი: "გამიშვით!..."
სადღაც, შორეთში, ვუყურებდი მწვერვალზე ლილეს.

09.07.2014.

ვიღაც, ძალღვივით დაოთხილი, სცენიდან გვიმზერს
(ნაცვლად რას იღებს, სულს ეშმაკებს ვიდრე მიგვირიდეს?!...)
აყეფებენ და მიარჭობენ ვარსკვლავის ქიმზე,
შემდეგ პუბლიკას აჩეჩებენ ასეთ ჰიბრიდებს.

29.01.2015.

იმ კაცს, რომელიც ქულებს ეძებს ცემაში ქალთა,
დასაოკებლად თვითონ უნდა ნალდად გარჭობა,
დიაცად უნდა აქციო და დააბა ხართან,
ვიდრე არ იტყვის: "მეც ქალი ვარ და გამარჯობა

ქალებო, ქმრისგან ჩაგრულებო“ ... ქალობას ვაშა!
მათ, ვინც ათრევენ უღირს კაცს და იტანენ მაინც...
დღესაც ქალაქში იშვიათად ჩამოდის ვაჟა,
მთებში თუ ვნახავთ "პროვინციელ", მსოფლიო რაინდს.

გადაშლილ წიგნზე

06.04.2015.

26

გადაშლილ წიგნზე გაკრულ ხელში ფართხალებს ხილვა,
ჩემი ცხოვრება დააჩოქა ცნობადის ხილმა,

მე სიამაყე დამანათლა დემონთა დედამ,
მაზიდებს ხრამში, მაძაგძაგებს და უცებ, ვხედავ,

ვილაცის ტრაკზე დანყვეტილი ბიკინებია
და მექალთანე მემრუშენი იგინებთან

და შუბლზე მაყრის ცხელ ნაკვერცხლებს ღრიალით ღრმა ხმა,
რომ საკუთარმა ვერ მიმიღოს ნერვების კრახმა,

სუნთქვა ეკვრებათ ოთხი ლურსმნის ნახვაზე მხატვრებს
და ვეხუტები სულის შიმშილს, ტალახში ნათრევს,

მე მანგრევეს ხალხის ღრიანციელი, ხმაურს ვემდური,
დილეგში ნაგდებს მეცეკვება ჭუჭყი დენდური

და ვიცი: მუდამ იმიტომ მსურს სიცოცხლე გიშრის,
რომ ის მაგონებს ღამეს და ფიქრს არასდროს მიშლის.

ლოდების ტყეში, რუხი ხმები ხმებიან ყელში.
 დამცინავია ღამეული ღრენა აფთორისა.
 მდუმარებაში გავაგ ზავნე პირუტყვი ელჩი,
 მისი პასუხი ჩლიქით შემდგა და დამასრისა.

ფოთლის ლივლივზე მახსენდება: ფრენა მინდოდა
 ჩუმი ბავშვობის უღიმღამო, ძველი ტივიდან.
 შემძრავს და ყველა ძარღვს გაივლის უამინდობა,
 ვიდრე საფლავზე გალაქტიკის ყვავილს მივიტან.

მე ისე მინდა, ისე მინდა ვენახი ქართა,
 ისე მინდოდა, ბობოქარი ქარი შემენტო
 მწვალელებებისთვის, როცა მათი მარწუხი ყარდა,
 რომ დაიფერფლა სისხლიანი "mori memento"...

ვმერიქიფეობ. გაჯგვიმულა გონჯი თამადა
 – ხორხის ხერხი და წამახული ლოჯი ცხოვრების,
 ღამის წყვდიადი საბოლოოდ ვერ მეკამათა
 და მხოლოდ ხსოვნის ერთ პარაკლისს ვემათხოვრები.

ვწვალობ და მესმის (საკუთარი!) მტვრევა კისრისა,
 ვწვალობ და ვებრძვი დემონების ბოროტ ჯილაგებს,
 მფარველი ძილი გზაზე გველმა თუ გამისრისა,
 სულში ჩირაღდნებს განთიადიც ვერ ჩამილაგებს!

მას ვეტყვი, ვისაც ლექსი წიგნის გადაშლად ყოფნის:
 ყველა ჩემია, ქვეყანაზე გული რაც არი,
 მე ვარ ამგები ჩემი ნავის, ჩემი კიდობნის,
 რომ არც იქ დავთმო ჩემი ხატი, ჩემი ტაძარი.

თავის ქალაში ალაგია წყება დანათა,
მღვიმიდან მდევნის უსიცილო გრიგალის ხაო.
დემონის მზერამ შვა უდაბნო და გაანათა,
ვემორჩილები უჯრედების აუხსნელ ქაოსს.

კვლავ სრიალებენ ჩემს გარშემო გველთა გუნდები,
ავადმყოფი ტყე ჰაერს მანვდის, ცხელს და უფიშოს,
დამარხვის შემდეგ ჩემს საფლავში გადავბრუნდები,
ბნელ ხალხს სიცივე პოეზიამ რომ გაუთიშოს.

მე სიკვდილს ვეტყვი ველარაფერს! მხოლოდ ვამპირ და
ავ ხალხს უგონოდ დაკანრავენ შავი კლანჭები,
ვერაფერს ვეტყვი, სანუგემოდ რადგან დამპირდა,
რომ მის კედლებში აღარასდროს დავიტანჯები.

28

უკმაყოფილო პრიმატები

28.12.2010.

ახლა დუელში ვხვდები პრიმატს – ქუჩის მეკობრეს
და გონებაში ფანტაზია ველარ იმატებს.
თუ ჩემი ტვინი პრიმატებთან ვერ იმეგობრებს,
ვერ დავარქმევდი ადამიანს მარტივ პრიმატებს.

ვერ მოვუწონე, თუმცა, დარვინს მე თეორია,
მსურს გორილებთან მეგობრობა, დილა მზიანი,
სიტყვა „გორილა“ თუ ხეპრესთვის მეტეორია,
ბრძენისთვის რაა მამ „კაცია-ადამიანი?!“

ადრე თუ გვიან, ყველა თავის სახელს იბრუნებს
(მე ქედს მოვეუხრი იმ სახელებს, სულს რომ ათრობენ)
თავის წოდება თუ არ მოსწონთ ბნელ მაიმუნებს,
მაშინ ასე ვთქვათ: „გაუმარჯოს პითეკანთროპებს!“

ნუხელ ხახაში აჩონჩხილი არაყი ვისხი:
ჩემი სახელი გაუსვრიათ ლაფში კაცუნებს.
აულელვებლად ვენაფები ცნობადის ხის ხილს,
სადლაც, მარცხნივ კი, დალენილი გული ტკაცუნებს.

დაე პოეტი, ხეპრეთათვის ჯაბანად იყოს,
თუ კრავის ქურქში უპასუხოდ შეიცნობს ცრუ კრავს.
სანახაობის პური უნდა ბრმა ფანატიკოსს,
ბრბო უშურველად ტაშს კი მხოლოდ თავდამსხმელს უკრავს.

მუზა

14.12.2014.

თუ შენ მე არ ხარ, ვერ გაიგებ, მანუხებს რა მე,
რომ სიფხიზლისას ტვინში სკდება კომმარის ქვევრი,
რომ ღამე რძეა და დღისით მღრღნის ყორნული ღამე,
რომ გარინდებულს მელანდება აჩრდილი ბევრი.

29

სიმებიანი კომბალივით ცრუს და ნატყვიარს,
მას თვლიან ზღაპრად... იგი არი, მაგრამ სად არი?
მას გალაქტიკის აუხსნელი ტანჯვა ატყვია
და წვალობს ამ დროს, ნაზამთრალი როგორც ჭადარი.

ის ისე მოდის, როგორც ტალღა, ღრმა და უცები,
მან ჩემთან ყოფნის არითმია მე მანდო მხოლოდ,
მისია გული, უჯრედები, ეზო, ქუჩები,
ყვითელ ნიგნებში მას უნდა, რომ მუდამ ვიქროლოთ.

როცა ლივლივებს, შემოდგომის ნააგავს ფოთოლს,
იგი დულს, როგორც გეიზერი, თბილი და მდორე,
როცა არ ველი (ზუსტად ვიცი) ის მაშინ მოთოვს,
ერთ მშვენიერ დღეს შევიძლები უმისოდ თორემ.

მარტოობის ნიხლევი

08.12.2014.

ღამის გრივალნი აღრიალებს გვირაბში ფოლადს,
თეთრ ჰორიზონტზე ვუთვალთვალე სიკვდილის გემებს.
ღრმა ქვესკნელეთში ჩაკირული კივილი ბოლავს,
ჩემი აჩრდილი ახლა მხეცის კლანჭებს იგემებს.

ღმერთო, სამყაროს უგულობით ისე ვიღლები,
სიკვდილი ისე მინდა, როგორც წყალი ხრიოკებს...
მუდამ ხალხში მყოფს მარტოობის მხვდება ნიხლები,
ვიდრე კუბოში უკუნეთი ამანოკებს.

ჯვარით, კალმით და წიგნით 07.8.2013.

(სალომეს)

30

იდექი მარტო, როცა, ვხეტილობდი იქით,
სადაც ამ გულმა გლოცა ზურმუხტისფერი ჭიქით.

მზეს უმართავდი დუელს, გიფაკლდებოდა ღანვი,
ეს რა ცეცხლია, თუ ეს ჩემი წერილი დანვი?

ნამო წავიდეთ, ნამო, სადაც ხიღია ბენვის,
სულის მარადო ნამო, მე ის ჭრილობა მენვის,

რომ მომაცენე შიგნით... ავიტან, დიდხანს გელი,
ჯვარით, კალმით და წიგნით და სიყვარულის რთველით.

ჩემი კალამი ტირის, მე იმ ტბის პირას ვთბები,
სადაც მარტოსულ ტირიფს ჩამოუშვია თმები.

მე შენით ვტკბები მარად, ორმა ვიცოცხლოთ ერთში,
უმაგთვალეზოდ კმარა, უკვე სიკვდილი მერჩის!

30.09.2015.

მონად დარჩება მონა მუდამ. მყრალი მონა კი
ათასგზის, რადგან პურს ბატონებს მიანვდის ველარ,
შენც გინდა ერთი შენი საქმის აღიმონაკი,
თორემ ხომ ხედავ, უპიაროდ დუმილის ტყვე ხარ.

ახალი წელი ღრუბლის ღრიჭოდან

31.12.2014.

ღრუბლიან წელს ცვლის ღრუბლიანი ახალი წელი,
ძველი წავიდა და იგივე ახალი მოვა,
ჯაგლაგმა ცხენმა გაიქნია ბებერი წელი,
რომ ციდან თხების სარკასტული ჩამოხტეს გლოვა.

არაფერს ველი, მოდის მუნჯი წელი მორიგი,
რა სითეთრეა! თოვლი მხოლოდ მინაზე არ დევს...
ჩემი ცხოვრების უხილავი დირიჟორი კი
კვლავ მაგიური ჯოხის ქნევით დამაყრის დარდებს.

ცრუ გვირგვინი

31.07.2015.

ყველგან ვეძებ მეუფეს. ნეტავ იგი სად არის?
სად ვიპოვო მკურნალი? რატომ მდევნის გესლივით
მისი არარსებობა, როგორც სულში ლადარი?
რატომ არის შუადღე სალოსივით შეშლილი?

ყველას რატომ იმონებს მისი ძვირი სიელმე?
ყველა რატომ გაურბის სიმართლეზე საუბარს?
მე ვნანობ, რომ ქრისტესთვის აქაც ვერ გავიელვე,
რადგან ბნელი გამეფდა და სინათლე დაუბამს.

ვხედავ შიშს და სიმართლის ტაბუც მკაცრად გვიყურებს,
დავინახე, სირცხვილის ხილს რომ თქვლევენ მონანი,
ვილაც ტახტზე ამძვრალა, მეფე ალოგიკური,
ემამება ნილბოსნებს ბიბლიური ონანი!...

დავეძებდი მეუფეს ქვეყნის ზედა სართულის,
მაგრამ იგი გამქრალა, როგორც ძველი სიზმარი,
თავზე უხვად გვენგრევა კიბე უკულმართული
და გვირგვინი გვაბრმავებს, ცრუ და ნათილისმარი.

მე გავიქცევი ჩემი მტრების გამო იფიდან!
 მინამ არწყია ზედაპირზე იმდენი ქვა, რომ
 ამდენი სპაზმით მისი გული გამოიფიტა
 და ყველგან დენა დაასრულა სინმინდის წყარომ!
 მე გავიქცევი ჩემი მტრების გამო იფიდან.

დროო, უბედურს შეუწყვიტე ცრემლი სახეზე
 (ტირილს ქარივით ვისრუტავთ და სიცილი გვიკვირს)
 უშრეტი რწმენა ჩამისახე და გამაქეზე,
 ვიამაყო და დავეუფლო მონარქის გვირგვინს!
 დროო, უბედურს შეუწყვიტე ცრემლი სახეზე...

ზღვის ნაპირზე

03.09.2014.

ჩაძინებული ყურს დავუგდებ ტალღების ლივლივს,
 პალმის ხანჯლები დამყურებენ, კლდეები დგანან.
 ჩემი მირაჟი ლოდებიან ნაპირზე ივლის,
 კვლავ იშრიალებს თოლიების რძისფერი ყანა.

ასე მშვიდი და ნებიერა ვილიმი ისე,
 გული ეტკინოს არასოდეს არავის თითქოს...
 ქვიშაზე ფეხის ადგმას ვსწავლობ ჩვილივით, ისევ,
 რომ ჰორიზონტზე შევეზარდო მენამულ დისკოს.

ძველი მონასტრის ადგილზე

30.05.2014.

ძველი მონასტრის ადგილზე დგას ახლა დუქანი.
 სადღაც მეგობრობს ბავშვი ყუთთან. აჭერს კოტიტა
 თითებს ლილაკებს. ახლა გახდა ბავშვი მსუქანი.
 ხშირად მეგობრობს ბავშვი ყუთთან, როცა ოდიდან
 ზეცაში იყო სული ჩვენი – ფრთები შევარდნის...
 ახლა ღრეობენ, უნდა რეკდეს საღაც ზარები
 და მარხვის ნაცვლად ფეისბუქზე ლოყებშევარდნილ
 და ჩონჩხადქცეულ ბერის ფოტოს აზიარებენ.

მგელმაც იცისო ანაბარი (მგლური, მგელმა კი) ძველთაგან ვისმენთ, ნათქვამს ბრძნულად. მაგრამ ტურები იცდიან, ვიდრე სისხლისაგან დაგვცვლის ეშმაკი და ხარხარებენ, უფსკრულისკენ თუ ვიყურებით.

ვიდექ საზღვარზე საქართველოს, თხუთმეტი წლის წინ, ვიყავით ორნი, მე და ჩემი სიკვდილის მკვლეელი, სმენას გვიფლეთდა შუალამის ნათება ბილნი და ჩვენს წინაშე ინგრეოდა თითქოს ქვესკნელი.

დაფრთხა დუმილი, ცა აინთო ჩვენს წინ ანაზად, იხუნძლებოდა ჰორიზონტი ნაპერწკლით მრავალ, თითქოს სიცოცხლე ყვავილივით უცებ განაზდა, თავში ფიქრები ღრიალებდნენ: „მინაში ნავალ!“

გირჩევთ წინასწარ, ნუ ზეიმობთ ტურებო მაგრამ, ნუ გიკვირთ, კოვზი ჩაგივარდათ ნაცარში თუკი, რას აპირებდით, მოგიყვანათ ან სტუმრად აქ რამ? დამარცხდით ჩვენთან, ვერ ჩაგვიქვრეთ თვალებში შუქი!

თხუთმეტი წლის წინ საქართველოს საზღვარზე ვიდექ, ჩემი სიკვდილის მკვლეელი და მე, ვიყავით ორნი, სიცოცხლის ნება ჩვენც გვმატებდა ძალას უდიდესს და ჯოჯოხეთში გაგვიბოდა ჩხავილი ყორნის.

ფუნჯი

29.06.2007.

უცნობ ნახატს წერს სალვადორ დალი უსასრულობას ხატავს უჯიგროს, ისევ ტრიალებს ტანჯვის ბორბალი, ქრისტეს ბარაბა რომ გაუფიბროს.

ჩემს სულში ახლაც მისი ბაგე რბის, ნახატზე ბარდნის თეთრი ზმანება, თვალებში დაქრის სინმინდე გერბის და პალიტრების განირვანება.

კავკასიური გამყინვარება 17.03.2011.

რუკაზე არის ორი ფერი: სისხლისფერი და ღვთის კალთის ფერი, დანარჩენი არსებობს აღარ, კავკასიონზე გააგორებს ნაყოფს ერიდა, ყვითელ ფურცლებზე დააღონებს მტრობის ნიაღვარს.

ქალაქები კი ისევ დულან, ისევ ბოლავენ, კავკასიონზე გაიყვანენ ვიდრე ახალ გზებს და ამ სიგიჟეს, ძველ ალაყაფს და ჩახუტებას ეს პოლარეთი ვერასოდეს ველარ ალაგზნებს.

იქნებ, მოვიდეს ხანა 08.09.2015.

ლადოს სიტყვების ალი, გალაკტიონის რითმა, იმედს მიტოვებს ხვალის – რტო მომიტანოს გვრიტმა.

მუხა-მუხრანის ძარღვებს ჟამი ვერაფერს უზამს, ვერც ახალი დრო არღვევს, ვერ ართმევს რკინის მულამს.

დრო უმონყალოდ ერჩის ვაჟას ფოლადის ენას, მაგრამ ვერც დრო და ვერც ის ფაქტი ნაგვართმევს რწმენას,

რომ გაგვიყიდეს დავით გურამიშვილი მონად, როცა ფარავდა შავით თეთრს ლუციფერის წონა.

იქნებ, მოვიდეს ხანა რუსთაველური მჭევრის, ეგება, ავდგეთ, სანამ აგვიტირდება ქვევრი...

ჯვრის მიმოქცევა ჩადო ღმერთმა ქართველთა მეში, გვებრძვის იუდას ჯადო, მეფობს დროდადრო ლეში.

იბრძვის კვერთხისთვის დასი ჰალსტუხიანი თხების... ეცემა სიტყვის ფასი, მჟავე სიცრუით ვძლებით.

გვენგრევა ძველი ქერი, ძველი ანდერძი დაგმეს... მე არასოდეს ვმლერი: სამლერლად არ მაქვს საქმე.

იყოს გმირების

17.10.2008.

ხანდახან ლომიც ბეჩავდება. აი, ცხვარი კი არაა ცხვარი, თუ გაცხარდა, არამედ – ლომი, მაშინ კი ტვინში ძველ აზრთა რიგს შეცვლის სხვა რიგი და წყნარ უჯრდებს ეუფლება ბინძური ომი.

რეკავს აგვისტო. იარაღში ვერ ვხედავ ნათელს – პირველად ტურა იღებს ხელში ჟღერად სატყევარს, სისხლიან კვირას ძველი ხსოვნა გააქათქათებს, იყოს გმირების – ამ სასმისით მათი მნათე ვარ!

კაფე „როტონდა“

23.09.2015.

იდგა კაფე „როტონდა“ ხელოვანთა გუბეში, საღამოებს მოქონდა მხატვრებისთვის ნუგეში.

აქ შეიცნო თვალები ამადომი ჟანასი, თრობის ფესტივალები და ფერების თამაში.

ამ უზადო ქალით რა საგანძურიც დახატა, გააცოცხლა პალიტრა, სიკვდილს შეუძახა და...

არ დანებდა დაცემით მომხდურს დიდი პატივით, თრობით განატაცები შეხვდა იმ ოსტატივით,

მასზე დიდი რომ არის, მასზე მცირე კი არა... არ აქვს ლომს ნალომარის მარცხიანი ტიარა!

„ლომი რჩება ლომადო“ თ, ერთმა ძველმა გამანდო, ყულფი უნდა მომადო, თუ გავტურდე, ქამანდო!

18.10.2015.

ხდება, ცოცხლობდეს მკვდრადმობილი! ვხედავ და ვიცი... ან ცოცხლობს მკვდარი! დარჩებოდეს დე, ეს იარა მას, ვინც იცხოვრა თუნდაც, ცოტა, მაგრამ თავისი სულის სიმართლის საგალობელს შეეზიარა.

ნეტავ საიდან, რისთვის, მოდის დღეები სეტყვის,
ასე მღვრიე და ხისტი, კარგს რომ არაფერს გეტყვის?

ან რატომ მხრავს და ვიტან, რაც მანადგურებს, იმას,
რატომ არ ვაძლევ ციდან წამოსვლის ნებას წვიმას?

ანდა, რატომ ვარ ერთ ავთა მძევალი, რატომ,
ან, რატომ ვდნები სენით, რატომ მიმსხვერპლა ჯადომ?

ველარ მიმილო ბალმა სტუმრად... დავეძებ კუბოს,
ახლა სიცოცხლის გაღმა სიკვდილის ნება ჩხუბობს.

საალავერდო

06.06.2015.

36

მინდა, ჩავჯდე სხეულში, აღარ მინდა, გავერთო
ამქვეყნიურ ამაო საქმით, როგორც აქამდე,
მუდამ ვცალო უდაბნოს თასი საალავერდო,
ვიდრე გვერდით გალოკილ თავის ქალას ვნახავდე.

ვინახავდე ჯიბეში უსაფუძვლო იმედებს,
სამუდამოდ მწამლავდეს პოეზიის სამსალა,
სულის გადასახლება სხვა სხეულში იმეფებს,
ლექსში ღმერთმა ერთ სიტყვად სამუდამოდ გამშალა

და მეწოდა მეფარე... ყოფა თითქოს ტახია,
ჩუმად ვზვერავ სტიგმატებს, მათ რომ ვგავდე, მინდება,
წუხანდელი ხავილით ხვალინდელმა დახია,
მინდა ვნახო ყინულის ტყეთა გაამინდება,

მინდა, ჩრდილის აჩრდილი! (ლამის ქუჩებს აყუჩებს)
მინდა, ნეკნის ხიდები გრძელი სახრით ვლენო და...
მე დავაგლეჯ უხილავ ვამპირს შხამის ლაყუჩებს,
რადგან, რომ დავიბადე, მე მაშინვე მეწოდა
მეფარე...

განთიადის დობილი

23.08.2013.

(სალომეს)

ცას მიაკერე ლილები შენ ვარსკვლავებად, ყვითელ,
შენს სულში ავიზილები, შენს გრძნობას ველარ ვიტევე.

ხარ განთიადის დობილი და დიადემა ხვალის,
დატოვე გულგაპობილი ქათქათა ლამის კვალი.

გაჩუქებ ყველა თაიგულს, გაჩუქებ ყველა ყვავილს,
დაე, სამყარომ გაიგოს – ედემი ისევ ყვავის!

გაღვიძებისას, სალომე, დაგინერ ოქროს ბარათს:
მსურს, გულში გეგრიგალო მე და შიგნით დავრჩე მარად.

ცეცხლის ალყაში

25.02.2015.

37

ზღვის ტალღები მოდიან, გულზე აღარც ლოდია,
მოდის ის მელოდია, რომ დაუკრა ქალაქმა.
სულ ქანაობს აკვანი, ისე, როგორც ზრახვანი,
ჭიდან ამოსაყვანი ალი აღმა ალაგმა.

მემტვრევიან შუბები და სასახლე უგები,
შუბლზე დანაგუბები ახმაურდა ნიჟარა.
დღე გათენდა ახალი, ბრაზით ჩხავის ბახალა,
ბახმა ხმა დამახალა და მზემ ინაგიჟარა.

ჭრილობაში ნისკარტი ჩიტმა ჩაყო სისხარტით,
გველო, უსაზიზღარდი ქვენარმავალს ქონიან.
ჭუჭყს ცხოვრება აქ ატევეს, სადაც ჩეხენ ნახატებს...
ყალბი ვერ ილაღადებს ისე, როგორც გონია.

შემოვარდა ტალღა შინ, ვდგავარ ცეცხლის ალყაში,
ცეცხლის გარეთ ალქაჯი დამხარხარებს მალლიდან.
ყველგან ვნიხლავ ცრუ მინებს, გვერდზე გველი თუ მინევს
და მჭორავენ: უვიცებს რა ჯანდაბა დალლიდათ?!...

გამოვედი მღვიმიდან, ცხენზე შევხტი შავრაზე,
მოვიწმინდე შუბლიდან წუხანდელი ოფლი და
ულიმლამო წარსულის ყველა კარი ჩავრაზე,
გავიქეცი ცხოვრების უსახური სოფლიდან.

ჩემს სულს მარადიული სამყოფელი განაგებს
და ნელ-ნელა ვმორდები მატერიის ბანაკებს.

ირგვლივ უნდა გავკაფო ბოროტების ბარდები,
თეთრი უნდა ჩავიცვა, გავიხადო შავები,
ანგელოზთა ჩურჩულებს მორჩილ მიქვლად ვბარდები,
მძიმე ბრძოლის ფერხულში ხელგაშლილი ჩავები.

ჩემი უდაბნოეთის ნაიტირა ქალაქმა,
მაგრამ ჟინის ქარცეცხლმა ეს ქალაქიც ალაგმა.

38

ჩემმა ძველმა ცხოვრებამ სხვა ზვიადი იცოდა:
ჯიუტი და გულგრილი, უხეში და თავნება...
თავის ცნობის გარეშე რაა მარადისობა?
მე დუმოლში ჩავახშე ძველი ამპარტავნება!

ვხატავ დღემდე უხატავ, ამღერებულ ნახატებს,
ეს სურვილი მონყენილ ძეგლსაც ააღალადებს.

ავის მოსურნეობო, რამდენი ხართ ნეტავი?
მოდით, დაგთვლით უბრალოდ, მერე წავალ მე მზისკენ,
თქვით, რაც გინდათ, ჩუმად ვარ... არ ვარ რკინის მკვნეტავი,
მაგრამ არ გაგეჩხიროთ ყელში ბოლმა ჩემსისქე.

მინდა, გითხრათ მადლობა: ამით ამბობთ, ვინ ვარ და
თქვენი ჯავრი უფსკრულის ფსკერზე რომ ჩამივარდა.

დამიჯერეთ, უბრალოდ, არ მსურს, მოვკვდე ჯავრით მე,
ყველა ნაკვთი მილიმის ამ სიტყვების წერისას,
თქვენი ყველა სახელი სულ ფიქრებში გავრითმე,
გული ტყვეა სილალის და სიმშვენეირისა.

მე მიყვარხართ, თქვენ გძულდეთ, ასე იყოს სოფელი,
მაგრამ სიძულვილისთვის თქვენი ვარ მადლობელი.

სამრეკლოში ვიდექი მძიმე ზარის მრეკავად,
მოვუხმობდი იესოს, ქოჩორს ქარი მიშლიდა,
ხელში ოკეანეთა ქარიშხალი მეკავა,
ვქმნიდი პლანეტისხელა მარტოობას გიშრიდან.

ვნაყრდებოდი მშიერი მოღაღღავე მღვიმეთი,
ყველგან დავაბოტებდი ფიქრით, სადაც მანამდე
მხოლოდ ყოფნას ვნატრობდი... იქაც სტუმრად მივედი,
სადაც აღარ მელოდნენ... მინდა, ცრემლით ვნამავდე

ღანვებს დედამინისას, როცა ცოდვა მაქვავებს,
დაშხუიან ყურებში გრიგალები ღამისა,
ჩხავის ყვავის დუმილი, ხმებით ვხატავ საყვავეთს,
ბრაზით ვლუნავ ბრინჯაოს, ცამდე ვმალლობ ღამის, ან

ვიზარები სარკეში! – პატარა ვარ, რადგან ის
წელანდელი სიმაღლე ილუზიის ფანდია,
აფთრის ღრენად ჩამესმის ჩუმი კვნესა ბატკანის
და სასტიკი წყვდიადი პირის ღრუში ანთია!

თავს ვირიყავ! ვზრდი რძისფერ ველზე ბგერის ხარისხებს
და ჩემს თავში ვმარტოობ, როგორც ბალი უდამო,
დედაბერი-სიბნელის ჯადო-სახე მარისხებს
და უღრმესი ჯურღმულის კერპი ვარ სამუდამო!

23.10.2015.

რადგან ერთმანეთს არ ტოვებენ ტვინი და ენა,
კუჭი და ხელი, გონება კი გრძნობებს იმტერებს,
არ გვეშველება არაფერი: დგება კაენი,
ჩვენ კი ფუტურო ტახტებისთვის ვავლენთ ინტერესს.

ქალა მღუმარეთა

01.04.2015.

მთვარე ისე ამოდის, როგორც დილის ურდული,
ვერასოდეს ბრკოლდება ჩვენი რწმენა სავლეთი.
მზერა ასკეტ ტრაპეზარს მე დავადგი ქურდული,
ქრისტეს ხორციით განათდეს მინდა, აღმოსავლეთი.

გადაირბენს კაბადონს მდინარეთა კარეტა,
სმენას ატკობს მუსიკა: სადღაც უკრავს ფლეიტა,
ისევ ძალა მჭირდება მშვიდთა და მდუმარეთა,
რომ თანხმობა დავზადო რუხი ოდისეიდან.

იფანტება ღრუბელი და ველარ ვთვლი ზეცაზე
ქიმებიან ნერტილებს, ბნელს ნავართვი ფერი და
მინა მუდამ სველია და ვიქნები მეც ასე,
სიმწვანეა უსრულო ჩემი მშვენიერი და.

40

რალაც ისე წკაპუნობს, თითქოს უკრავს დაირა,
ვხვდები, რატომ ვსველდები: ცაზე დოქი არი და
ცეკვავს, როცა ივსება, ცეკვავს ნაირ-ნაირად,
რომ გალობა გვესმოდეს მუდამ დოქიარიდან.

ამოვიდა მთვარე და გააქანა კარეტა,
სადაც უნდა ექროლა და მეეტლე ვაქეზე,
მეორმოცედ ვითხოვე სული კაცთმოყვარეთა
და სიმშვიდის სიტყვები დაიღვარნენ სახეზე.

ღუმილი

28.08.2011.

ღუმილია ჩემი დიდი მეგობარი ზამთრისა,
თითისსიმსხო ცრემლებს ვღვრიდი, როცა მტრობამ გამსრისა.

ყველას უნდა თავის სიტყვის და სურვილის გატანა?
ასე მტრობაც სიტყვას იტყვის, იხარხარებს სატანა.

არ იციან, რომ იდეა ღმერთს ეკუთვნის სამოთხის,
თქენა არის ორქიდეა, მტრობა – სულსაც ამოგვხდის.

შენი ფანჯაი

02.02.2015.

(სალომეს)

ისეთ ნათელს ასხივებ ღამის შუქით მორთული,
ძველი მხატვრის ნახატი როგორც, ნატურმორტული.

ჩემს სიზმარში შენს სახეს ლურჯი ზეცის ხახა დებს,
გავზარ ამოუცნობი დროის ზღვისფერ ნახატებს.

უიმედო დღეებმა მე შენამდე მიმზირეს,
გიპოვე და ვივინყებ იმედების სიმცირეს.

ისე არის გამჯდარი ჩემში შენი ფესვები,
რომ დღითიდღე ვმალლდები, დაბლა აღარ ვეშვები.

სულ ლექსებით ამივსე წიგნები და დაფები,
მხოლოდ შენ რომ მომანვდი, იმ სულს დავენაფები!

41

მოდინარ და მუსიკა მოგაქვს ყველა დროიდან,
სიკვდილამდე ისევ იმ მოგონებებს მოიტან,

მე რომელიც მაცოცხლებს, შენ გალიმებს რომელიც...
ვიცი, მარადიული სიამაყე მომელის!

ზამთარი

26.12.2012.

ზაფხულს როცა გავშორდი, შევეჩეხე სიცივით
მოსილ ზამთარს. ვებრძოდი მის სუსხს, მძაფრს და ეკლიანს,
მზეც დავკარგე, ცოდვილი ანგელოზის ფიცივით,
ეჰ, ცხოვრების ზაფხულიც მთვარის ანარეკლია!

მხოლოდ შენ ხარ ზამთარო, იარალი მეხისა,
ჩემს სხეულში უკრავენ შენი ცივი გამები,
თუ ოდესმე გაყინულს მზის სხივები მელირსა,
ამ ცხოვრების სიცივით აღარ დავიშხამები!

ნეტავ, მომცა ყოფისთვის სარდაფი, ან გომური, ჭერად – ისლი, ბალიშად – მშრალი მინის მკერდი, ნეტავ, მომშორდებოდეს დარდი ავადმყოფური, არ დამავინწყებოდეს, ადრე მეც რომ ვძვერდი.

სასწაულის მარწმუნე უმადური მემკვიდრე, ღმერთო, მაყურებინე საოცრებას, მერვეს, ლუციფერის მარწუხი შიგნით შემომემკვიდრა და მგელივით ეძგერა ავადმყოფის ნერვებს.

დღე და ღამე ლაფში ვარ ჭუჭყიანი ძაღლივით, შერცხვენილი ვედები ჩუმად მამის ღობეს... მამისათვის ურჩობამ სახე მომცა დაღლილი, სარკასტული ჭინკებიც მუდამ ჩემში ბჭობენ.

42

უპოვარი დავძრნივარ ყრუ მინაზე შიშველი, ჩემი ესმის არავის, ამაოა მოთქმა... სახლში როგორ დავბრუნდე, თორემ კერა, მიშველის, რომ ჩემს სულში გავჟღიბო უგუნურთა მოდგმა!

ღრენის სურნელი

07.08.2015.

განათა შორიდან მწყემსის თეთრმა ფაფახმა, ამოცურდა მინდორში ოქროსფერი ბურთი, მარტოობავ, დუმილი ნეტავ რატომ დაგახმა შუბლზე, როცა მეგობრად მუდმივობას სურდი?

უნდო ქალაქს დავშორდი და უდაბნოს ვეხუტე, თუ დაარღვევს, დაარღვევს მყუდროებას მხოლოდ კაცთა ღრენის სურნელი! ბორგავს გრძნობა მეხუთე და შენც, ღამის ღავლაგო, თეთრ ველებზე მქროლო.

მუდამ რალაც მეძახის, უკან, რალაც მეძახის! კბილებია წარსულის, დაბრუნება ისე

მინდა, როგორც პატარას მწკრივი მწიფე ვენახის,
ანდა როგორც ჯარისკაცს გამარჯვება მტკიცე.

მაგრამ უკან ვერ წავალ, მე წინ უნდა ვიარო,
როგორც ფარის წინ დადის მედიდური ვაცი,
თავზე მედგას ლექსისთვის წამებულის ტიარა
რომ ვისწავლო ტლუ ხალხში შემლილობის ფასი!

ჯვრები

23.02.2015.

მალა, მთებში, გავუშვებ რქებდაგრეხილ ვერძებს
და ორ მფარველ ანგელოზს ვიყოლიებ გვერდზე.

ნეტა, იალალების მიღმა, ნისლში, ვინ ჩანს?
დევის სისხლით უჩინო დოქი მივსებს ფინჯანს.

43

ველზე ვუახლოვდები გაქვავებულ მხედარს,
ბნელში ვუჩინარდები, ველარავინ მხედავს.

თვლები უჭრიალებენ ჩემსკენ მქროლავ ეტლებს,
ახლა ჩემს შეჩერებას ველარავინ შეძლებს:

მდინარეთა უდაბურ ნაპირებში ვძვრები
და გარშემო ხმაურით ამოდიან ჯვრები!

სამუდამო ბინადრად კვლავ მიმიღო გზამ და
მე ყოველთვის ვიცოდი, ამას რომ იზამდა.

ცნობის იქით შავდება, ფერმკრთალდება აქეთ,
პოეტებმა მაგრამ ის სინყვდიადე ვაქეთ,

მუდამ ჩვენსკენ რომ ილტვის და ჩვენში რომ სახლობს,
სხვა სიცოცხლე შორსაა, დალუპვაა ახლოს!

მოიწყინეს ძველმა გზებმა ჩარგალიდან მუცომდე:
ცხვრის თავები ეკლესიის ეზოებთან ყრია...
ქალაქს უნდა, მთის არნივებს არტერიას უწოდდეს,
კედლის ხმლებიც ივინყებენ ძველებურად კრიალს.

დაუბერავს ისევ ქარი შატილიდან მცხეთამდე,
დაე, ისევ იალალზე გაგვაგზავნონ გზებმა,
წინაპრების დანატოვარს ქარი აღარ ხვეტავდეს,
ვაჟასავით რომ მოგვინდეს ისევ მთასთან შებმა!

სამომავლო ხილვები

19.09.2014.

44

ცეცხლო, ჩემი წარსული დღემდე, მოდი, ალოკე,
გადაგრაგნე უფსკრულში გუშინდელი ბეჭედი,
ვნახე თავი საფლავის ქვასთან მოდიალოგე,
დავდაბლდი და სურათთან საბოლოოდ შევჩერდი...

ჩამაფრინდა თვლებში ეკლიანი მუზა მე,
(ჩემო თავო, გიყვარდეს, ვინც ქარს თვალწინ დაგიდებს!)
ჩემს წერილებს ოდესმე, ნეტავ, რაღას უზამენ,
სამომავლოდ ვინ განმენდს ჩემს მარტოსულ მაგიდებს?!

წამწამივით ირხევა უხილავი ფარდები,
ვხედავ მას, რაც არ არის!... არსადაა სირბილე,
ხვალის ხილვებს წყვდიადში მუდმივ მძევლად ვბარდები;
უდაბნოში წვეტიან ქვებზე გადავირბინე!

თავსხმა

21.09.2015.

ნოსტალგიური დამატყდა თავს ხმა:
შემომენატრა შრიალი ხეთა,
ტირილნარევი ხითხითებს თავსხმა,
დაჭრილ ტოტებზე დასისხლული ჩიტები სხედან.

ფრთების ფართქუნი მტრედმა ატეხა!
შენ, ჩემო ლექსო, ნამდვილად ვიცი,
რომ თოვლისფერის მოლალატე ხარ
და ამიტომაც, არასოდეს გახდები სხვისი.

ქორნილი მუსხაში

03.06.2014.

როგორ ცივა ამ შუადლით, ცა მჟავე და ქუფრია,
ალბათ, მალე მომენწევა დეკემბერი ცხოვრების,
ცრის და თვალს მჭრის ნირვანაში ყორნის ფრთების კუპრიან
ჩრდილქვეშ მძაფრი გრიგალი და სითბოს ვემათხოვრები.

სადღაც რბიან ეს ფეხები, უტანოდ და უთავოდ,
თავს პოულობს შემდეგ, მაგრამ თავი რაა უტანოდ?
ფანტაზიავ, ჩემო მკვლელი, ჩემო სულთამხუთავო,
სულს სიგიჟის განაჩენი უნდა გამოვუტანო!

45

ჩავატყორცნე ცხელ ქვესკნელებს გველგამზრდელი აკვნები,
ახ, ამდენი ხოხვისაგან დამეყვლიფა მუხლები,
მაგრამ ძველი ტკივილებით აღარ დავიკლაკნები,
ნელს გავმართავ და მუხებში აპრილს შევეუღლები!

ავვისტოს დილა

07.08.2015.

(ნატალია ბოგვერაძეს და თეონა იაშვილს)

იელვა დილამ აგვისტოს, სიბნელე უმალ გასრისა,
რომ გულში ცეცხლი დაგვინთოს ლოცვა-გალობამ ტაძრისა.

აქ ქარი როკავს ისეთი, ხმა ხორციელი მგონია,
ბუნების სიფაქიზეთი იღვრება სხვა სიმფონია.

გაშლილა მწვანე ტატამი და წრეს ურტყამენ ყანები,
თითქმის ყოველი ადამი ღმერთშია შესაბრძანები.

მე კი ვერა და ვერ დავდე თავი ვერასდროს საუფლოდ...
მინდა, ამაზე ღმერთამდე მორჩილებს გავესაუბრო.

აჩრდილუბი

11.02.2015.

მთელი ღამე ჩამესმოდა ყურში მოლალატე ხმა:
"ქალაქიდან შორს გავიქცეთ და წავართვათ მზეს ხმა"...
სულ დახარჯა ენერგია მცირე ღრუბლის ნატეხმა,
ამაოა ჩემს სახეზე მაგრამ წვიმის შესხმა.

მინას არყევს უძილობის უმძაფრესი სიავე,
სამუდამოდ მიმატოვა განთიადის შუქმა...
მე საკუთარ დაცემაში ველარ ვიპანიავე,
უნდა გავხდე დანყვევლილი პოეზიის ლუკმა!

ყოველ დილით ვიფერფლები, ყოველ ღამით ვინთები,
ვერ ვპოულობ მოსვენებას, ის არ არის არსად!...
ღრმად მითრევენ სიბნელეში ვრცელი ლაბირინთები,
თუმცა, ვთხოვე დახმარება ეკლესიის ზარსაც.

46

გავუყვები სამარისკენ მონარნარე ბილიკებს
და ვიქნები უბოლოოდ ბედნიერი ამით,
ცრუ იმედის ცრუ სიმშვიდე ველარ გამაქილიკებს,
უნდა დავდო ჩემს წინაშე ღრიანცელის გვამი!

გულში ვიკრავ სამომავლო ხსოვნის გამხმარ ნაფოტებს,
მუდამ უკან ვიყურები, სამში ვცხოვრობ, დროში,
მოუვლელი საფლავებო, ჩემში რას დააბოტებს
მუდამ თქვენი აჩრდილების ავადმყოფი გროში?!...

მთანი მაღალნი

16.09.2015.

გვიხმობენ მთანი მაღალნი, მოვშორდით მტვრიან ქალაქებს,
აქ სინმინდუა ისეთი, ფიქრებსაც ლოცვა ალაგებს.

ზარების ახმიანება გუმბათებისქვეშ გვატარებს,
აქ დავინახეთ, რანი ვართ, რა გვიხმობს მთებში პატარებს.

ჩაგვესმის ვაჟას ჩურჩული, ვლაშქრავთ ბილიკებს, ფრთიანებს
და შორი გზების სიმაღლე ჩვენ უფრო გვაერთიანებს!

გათენებისას

04.09.2015.

გათენებისას მღვიმეებს შუქის მახვილი მიახტა
(ჩემი ყვირილი რას მოვა ყრუ ეშმაკების კრიახთან?!)

ღრუბლებს ვწველიდი მწყურვალი, წყარო ვიპოვე გვალვაში,
სადღაც კი მისეირნობდნენ შეყვარებული ქალ-ვაჟი.

ვათვლიერებ შენაძენს, გულხელდაკრეფით უყურებს
გაკრეფილ ქალაქს მეხი და ანთებს გონების შუქურებს.

სახლში შეისმა ჩურჩული, მე და კოცონი გავეკვივით,
აყეფებული სიკვდილი მოქროდა ტომაჰავკვივით.

მზე იწვა თეთრ მაქმანებში, უძვირფასესი ფულურო
მგონია ღრუ ნესტოები და მინდა, წარღვნას ვუყურო!

სალ კლდეებს ხარი ვესროლე, გრძელ რქებს ვაღენავ დრაკონებს,
შემოდგომისფერ ბურანში ცა ქვრივის მანდილს მაგონებს.

47

ახლა კი მოუსავლეთში გავგზავნი რქიან დესპანებს,
ფორთოხლის ბაღში მოვუსმენ გიტარით ხელში ესპანელს,

მე ვჯადოვდები, ვდუმდები! მათრობს მუსიკა ლორკასი,
ორივე ამოვიცანი: ლომისსახა და ლომკაცი.

ვკვდები და ვილტვი ფრენისკენ, კანკალით და გაგიჟებით
და ექვს კვირაში საკუთარ ორმოცზე გეპატიჟებით.

ავი შერჩება არავის

16.08.2015.

ავი შერჩება არავის, ღმერთს არ აღელვებს, რა გიდევეს
ბანკში და გიდვას კარავი, თუ იგებ სახლ-პირამიდებს.

ბოლო ყველასთვის ის არი, რასაც წასვლამდე დათესავს,
ერგება ოთხი ფიცარი თეთრის და შავის ნათესავს.

ყოფა სიკეთეს დამაჩვენებს, ავს კი ეცლება ბარაქა...
ჩვენს გაჩენამდე მამაჩვენს უფალი ელაპარაკა.

სიცრუის ჯიქნები

14.09.2015.

შემოანგრია კარები გრიგალმა თავის ქალაში,
მკვლელ აზრებს არ ვეკარები, მიამიტი და ხალასი.

ლამეს ღმუილი აფუჭებს, აღწევს რომელიც გარედან,
გზებზე ვაფენდი ტყაპუჭებს, დაბლა ჩარბოდა კარეტა.

ნივილის წინვებს ვეძახი, გვერდზე გაშლილი წიგნია,
სადაც მწიფს ტკობის ვენახი, ტკბილისთვის ვერ მიმიგნია.

მე აღარასდროს შევიტან თავში სიცოცხლის ნდობას და
წვალებით ავალ ხევიდან ფეხით გათელილ გრძნობასთან...

მინდა, ვეფერო დაგლეჯილ გულთა მდუმარე იმედებს
და კაცთა სისაძაგლეში სათრევად ყოფა მიმეტებს...

არა!... ვერასდროს ვიქნები სრულფასოვნების ნიშანი,
მელის სიცრუის ჯიქნები და კბილთა ღრჭენა მგლისანი!

48

ცივი მზე

30.08.2015.

ინერებოდა ზემოდან ჩემთვის შავ-თეთრი სცენარი,
ჩემი ცხოვრება ვანგრიე, მკაცრი და მოუსვენარი.

დნებოდა მკერდში ვულკანი და დულდა, როგორც რეზინა,
მომიხტა ქარი და ბრაზით ღრუბლები დამაკეცინა.

ხშირად მქონია ხელები მძიმე, ულონო და სველი,
ახლა აღარც გზას ვადგავარ, მე ახლა სტუმრად გზას ველი!

მიყვარს ცივი მზე, ან შავი თოვლი და რიცხვი ცამეტი,
დაუსრულებლად ვხალისობ ღამეთი, მოკამკამეთი,

ჩემთვის რძისფერიც გიშერობს, თვითონ ყორანიც თეთრია,
ვინც მერიდება, იმაზე უცნობი არ შემხვედრია,

ცნობილთა ძმობას გავუბრძო: მე ამის ღირსი არა ვარ...
თუ არ ვუყვარვარ, დე, გაყვეს მავანი ქართა ქარავანს,

ფესვებამოყრილ ბერმუხებს არ მსურს, ფესვები დავაჭრა,
არ მინდა, ვინმეს აძლობდეს მწირთა გონებით ნავაჭრი!

რას ვაქნევ ბალის არალირს, ღიპიან ყრუთა ანაგებ
სასახლეს... მენდეთ, ლატაკი, ლექსებით გავაჩანაგებ!

საუფლო ციხესიმაგრე

26.08.2015.

მთაში მივდივარ! მზისოდენ სითბოს ვიპოვი მთაში მე,
მინდა, მთის სუნთქვა ვიცოდე და ვერც ქარაფი მაშინებს.

49

ცოცხლდება ქვათა ლალადი. ფილტვებდამსკდარი რატო ქრის
იალალების ნახატი – სიო, ბუნება-ჯადოქრის?

მიტაცებს კლდეთა ფრიალო და მაცოცხლებენ რუები,
მინდა, რომ დავიღრიალო, რომ ველარ შევეგუები

ქალაქთა ფანდებს, უდიდესს – ვანგროთ სულის სახლები...
(მთის კესანეებს, თუ ტიტებს საკრეფად მივეახლები)

აქ ბალახია ჩემი და, ბალახი როგორ გავთელო?
მესტუმრე ღრუბლის გემიდან, ჩამოდი, წმინდა სანთელო!

სალამო მარეტიანებს, რბიან ჭიუხზე ჯიხვები,
უმიძიმესზარებიანი ტაძრისკენ ბილიკს მივყვები.

მთამ ყველა ავი ალაგმა და თითქოს ჯვარზე მიმაკრეს...
რა უნდა მისცეს ქალაქმა საუფლო ციხესიმაგრეს?...

ბნელში თითები დარბიან, ტანში ტიროდნენ ზვირთები,
ფხიზელი თვალი ხარბია, მტრის ტოტემისთვის ვძვირდები.

ასევე ვძვირობ ამავე ხალხის ლაყაფის თემაში,
ბინძური ხმები მშხამავენ და შორს გავრბივარ მე მაშინ.

უცებ, გარშემო ინათა; წერს სიბნელეში მარკესი,
თავი ვიცანი რკინათა აელვარებულ სარკეში.

სულ ზუზუნებენ სკები და ნეტავ, მომავალს ვნახავდე...
როგორ ვმალდები მეფიდან მეუდაბნოე გლახამდე.

ქარია ჩემი კარგი ძმა, გრიგალთან დავდე ფიცი და
ამ დროს ყვითელმა ნარგიზმა თავი ამოყო მიწიდან.

წვიმის წვეთია ჩემი და, ამ დროს ვერც ბნელი მიშვილებს;
ამ დროს სტუმარი თემიდა მილოცავს დედმამიშვილებს.

რა თეატრია ეპოქა: მგლის ტყავში ცხვრები ბლავიან,
მინდოდა ის გზა მეპოხა, რომელიც მუდამ შავია.

დავინყე აწყვეტილი სმა, უფრო, ღრეობა არამედ,
ჩვენ, პოეტებმა, თილისმა თეთრ ველზე გავანკვარამეთ.

ბურუსი იდგა ჭიქათა, რირაჟმა მომცა ნიშანი,
კალამმა იბარიკადა, წერაში შვება ვიცანი.

მსხვერპლი ვარ ენით მეძავთა: როლი მაქვს ლექსის ყასაბის,
მონყენილობა მლენავდა, მესმოდა მუსიკასავით
სიჩუმე...

ბონების ოპერაცია

16.01.2015.

ცარიელი ვარ გზასავით, არასდროს რომ არ დადიან,
მე ვარ შავ-თეთრის ნაზავი და შავი მუზის გადია.

მთვარემ ნალველი აკურთხა, ბნელია მისი ტიტული...
მას აქვს ნიკაპი სამკუთხა და შუბლი ნეფერტიტული.

ყველგან, ყოველთვის მთვარეა!... მე ის სიყვიტლეს მიმატებს,
ვერ გავცდი სევდის არეალს და ქაჯებს, ენაკვიმატებს.

ბოლომდე დავცლი ფიალებს, მოვწევ სიგიჟის სიგარეტს,
წყვიდადი დამიღრიალებს და თვალში თვალს გამიტარებს.

დაბლა ეყარნენ ქუდები, წინ სისხლით სავსე თასია...
მჭირდება გადაუდები გონების ოპერაცია.

51

სნეულ ცხედარში

02.01.2015.

სნეულ ცხედარში ჩახმა ხმა, სიკვდილი გახდა ბალვამი...
დიდხანს მიყურა ჩახმამხმა ურჩი სიცოცხლის ზრახვამი.

კვლავ მარტოობას ვებრძვი მე, თუმცა, ვერ ვითვლი ძმებს და დებს,
ხვალ მლიქვნელობა ფეხმძიმე მინაზე ველურ ხმებს დადებს.

გული ისეა მძაფრი და ისე ხტის, როგორც კალია,
მე აქ მოვედი ზღაპრიდან, იმდენი მიგრიალია.

უდასასრულო ჯავრით მე ვასკდები ბოლმა ქარაფებს,
მთელი პლანეტა გავრითმე, სარითმად დავრჩი არაფერს!

იქნებ, მე დამრჩა სარითმად ოლიმპო ყველა ყვავილის,
რომ ცას დასცვივდეს მკვდარი თმა, მუდამ არ მჩხვლეთდეს ჩხავილი!

ვარ უიმედო: უბეში დაფუთფუთებენ მატლები...
მე ვარ ლოდვიტ უხეში და ბნელიტ მოვინათლები.

მინათომოქმედის სიმღერა

18.06.2014.

ვარ მარტო. იყო სამხრეთი განათებული მზესავით,
მეხრე ვარ, ხელში სახრეთი, ტკბილი სიმღერის მთესავი.

ზემოდან გზავნის ელია წვიმაშხაპუნას უხვადა,
გარშემო ვრცელი ველია, ბაბუს ასე რომ უყვარდა.

კარგია მინა: დათესავ, აბრუნებს ათმაგ მოსავალს,
არ ტოვებს თავის ნათესავს მშვიერს და შეუმოსავად.

ბოლომდე გასნი გუთანო, მამუშავე და მაცხოვრე,
ჩემს ოჯახს რომ მივუტანო სისხლი და ხორცი მაცხოვრის.

აქ სული ხორცზე ჭარბია! მინაა ჩემი წიგნები,
ყველანი ქალაქს გარბიან, მე – მინის მუშა ვიქნები.

52

ფრენა

06.08.2011.

ამბავი: კლდე, სანაპირო, ზღვა, დინება, მეჩეთები,
მინდა, ფრთები ვანადირო და მღვიმესთან შეეჩერდები.

ირეკლება მზე, დინება, ზეიმია ნარ-ეკალთა,
მე ქვიშაზე მეძინება, ვიდრე ზარი დარეკავდა.

უბილწესი წესი წივის, ჩემს კონვერტში უარია,
არ მსურს გემო მე სიცივის, იქ ცრემლებიც თუ არიან!

ამოვედი მე ნავიდან, დავახალე ჭიქა ნავებს,
არ მსურს ფოროთხვა, ფრენა მინდა: სული ცაში იქანავებს.

კრიალა მწვანე

18.01.015.

ცრემლებით გრძელი ვნამე გზა, ნაძვების სუნი ვადიდე,
იესოს სისხლი დამექცა, ცაც ბრუნავს, როგორც სათითე.

ჩემად მიმზერენ ჭადრები, მე კი ვუმზერდი არწივებს
(არასდროს დავიჩაგრებით, თუ ვერცხლი ვერ გვამარტივებს!)

თავს ვეუბნები მეასედ (დაავიწყდება განა ვის?)
მკვდრეთით აღმადგენს მე ასე კრიალა მწვანე მანავის!

სიგიჟის ლოგო

23.07.2015.

სპაზმები მიგლეჯენ ძარღვებს, მერცხლები ნერვების ძაფებს
ძაბავენ, სიო კი არღვევს პენუარს, მკლავებზე ნაფენს.

53

თავმალი იშლება სუფრად, მახვილად კალამი ვიძრე,
მე შუქთან ვიყავი უბრად, სიბნელე დამლლიდა ვიდრე.

ძილისას დამარტყა მეხმა, შეკონილ, გრძელ ლურსმნებს ვზიდავ,
ლანვებზე მდინარე შეხმა, მომსკდარი ღრმულების გზიდან.

გზა, მიღმა ხილულის, ვკვალე... ყელზე მომეგრავნა ლოგო
სიგიჟის და მინდა მალე, ხარივით, მარილი ვლოკო.

ჩემს ზურგზე დახტოდა სახრე (ეს სცენა იცოდეს ზოგმა...)
ბებერ წიგნს კლანჭები ვახლე და დავგმე სიკვდილის დოგმა.

ავიგე ნემსების ხიდი, ქვევიდან უფსკრული მეძებს...
სამოთხის ადგილზე ვყიდი ჩემს თვალებს, მღვრიეს და ბეცებს.

შეშლილი მრევლი

04.01.2015.

ყვითელი ფოთლების შრიალს დასდევდა ნიავი მშვიდი.
მინდორში როშავდა შვრია, თეთრ ღრუბელს ხალიჩად ვშლიდი.

გადაიხარხარა ჯაზმა, მინდოდეს ჩარჩოში ნეტავ
ისეთი ნახატის ჩასმა, მხოლოდ მე რომელსაც ვხედავ.

მე მთელი ცხოვრება ვზიდავ ამ უბით გველების სისინს,
დაე, გადავიდეს გზიდან შავი შურისგების ფიცი.

თავს მესხმის შეშლილი მრევლი, მხვდება გაბზარული ჯვარცმა,
ნანგელოზარი მწყევლის, მიპოვა დემონის არსმა.

კვლავ ფეხქვეშ მემსხვრევა ხიდი, მშია და ქუჩაში ღამით
ჩემს ლექსებს გროშებად ვყიდი, რომ კვლავ შევიძინო შხამი...

54

ბუები მასხედან მხარზე, ქვეყანა გამხდარა ბურთი...
იღბალი იმდენი ვთარსე, რომ მხოლოდ საჯიჯგნად ვსურდი.

სიკვდილის მდინარე

15.06.2015.

სადაც ჩანს ხეობა ცხედრების, წარღვნიდან ერთი დღის მერე,
ჩამოდის ღრენით და ყვედრებით სიკვდილის მდინარე – ვერე.

იგი არ ისვენებს, უძღები, ჯერ გუშინ მშვიდი და კოხტა,
შეჩერდა, დატოვა უწყება მოხუცი მეზღაპრის ქოხთან.

ჩაყლაპა რამდენი გოგო და რამდენი ვაჟკაცი ჭამა...
ის არის ქართველთა გოლგოთა, ის არის ქართველთა დრამა.

დაახრჩო რამდენი კაცი და დაახრჩო რამდენი მხეცი,
ცრემლები ზეცაში აზიდა, ცრემლები წვიმაა ზეცის.

უჯიშო ტალღები დარბიან, ლენავენ გარშემო ყოველს...
სიკვდილის მდინარე ხარბია: მიდის და ნანგრევებს ტოვებს.

მარტოობა

09.07.2008.

დღეს მე ვიტანჯები, რადგან ყველა გრძნობას ვდევი ავს,
დღეს ჩემს წინ სიკვდილი დადგა, სულში მარტოობა მყავს...

სიცოცხლე, სადა ხარ ახლა, თამამად ვერ გარქმევ ჩემს,
სულ მალლა, ღრუბლების მალლა, ვხედავ მოკაშკაშე გემს!

სხივო, გაიჭერი ველად, შენთან გამოვყვები ქარს,
მომეცი, მომეცი შველა, ნულარ მომიხურავ კარს!

ცაში ამიტაცე მე და ფრთები დამაფარე მზის,
მზეო, იყავ ჩემი დედა, დაჩოქილს ცრემლები მდის!

მიხსენი! ჩემი ხსნა მხოლოდ შენ, შენ შეგიძლია დღეს,
გიყვარდე!... სიცოცხლის ბოლოს რომ მაინც შევხედო მზეს!

უიღბლო სიცოცხლე მერგო, ჩემი მარტოობა მძულს,
სად ხარ სიყვარულის ნერგო, სიტკობდ მოეფინე სულს!

55

კოცნის კოცონი

04.10.2014.

წიოდა წითელი წიოკი, ვერევი ვირების ჯგროში,
უდაბნოს ყვითელი სიო კი გახდა გახვრეტილი გროში.

თვალეებით ვხატავდი ტაიგებს, კოცნაში კოცონი ინთო,
მაინც ველარავინ გაიგებს, ლანდები დაბადე ბინდო!

კეთრივით ჭკნებოდა სიკეთე, ბახალამ ჩამძახა: "კენტო!"
შხამისგან ცხელ ვახშამს ვიკეთებ, შანდალში შიშხინი ენთო.

ვისროდი მთვარისკენ ქამანდებს, მაგრამ დამელალა მაჯა...
და ისევ კელაპტრად ამანთებს ღამის სივრცეების ღრმა ჭა.

იღუმელო ხმაო გინდა, მწუხრი ლესო,
შორს წაილო ჩემი გონი (თუ რაც არი)
ზამთრის სითბოვ და ზაფხულში უგრილესო,
არ მაყარო თვალში მხოლოდ ცრუ ნაცარი,

რადგან იქ ხარ, სადაც სული უმზესია,
იქ იქმნები, იქ იზრდები, იმარხები,
სადაც მთესველს მხოლოდ მაღლი უთესია,
ოკეანეს უერთდები იმ არხებით,

ძიებამ რომ გაიყვანა აფრიანი
გემი-აზრის, მომცა ტახტი და ტიტული
საკუთარი არსებობის! აფრიალე
დროშა, ხვალის მწვერვალებში აზიდული!

56

მიმახვედრა დაგდებულმა დევის ბეჭმა
– ხელთუქმნელი არ დევს ზურგზე დედამინის,
მინდა მკვლელი მარტოობის დინგის შეჭმა,
მარტოობამ ეს სურვილი, ვხედავ, იცის,

მაგრამ მაინც არ მანებებს კლანჭებს მორჩილ
მონას, მუდამ ყველგან დამდევს სანადიროდ,
უიმედოდ გავრბი მისგან შავ მინდორში
და მეშლება თვალწინ ვრცელი სანაპირო

და ვჩერდები! მოდგაფუნობს ღამე-ტალღა,
ახლა თავზე გადამივლის, ვიცი, რადგან
თავში ნისლის ხეივანი ამეყალყა
და ვთანხმდები, რომ წავიდე არსად მათგან.

გამიგია: რად უნდაო მონას ქერი,
ან ურწმუნოს სამყოფელად მონასტერი,

ვფიქრობ, ყველას უნდა ღმერთის მონაგარი,
მას კი უფრო, ვინც კი მონის მონად არი.

ჩემო თავო, თუკი ყვავილს არ მიიტან
მტრის საფლავზე, შენ ხარ ბრმათა არმიიდან...

თვითონ სასტიკს მიტევება მოგელის კი,
თუ შენდობას არ დაუდგი ობელისკი?

ჩემთან ყველა და ყოველი ტიტანია,
მე კი მელის შინაგანი ლიტანია,

გავსიზმარდი: ასე მალლა რად ავედი?
ვარ დაბმული სულიწმინდის სადავეთი,

მაშინ, როცა ამას ამბობს ჩემი ბაგე,
თუ არ ამბობს, მე პასუხი უკვე ვაგე,

იმითი, რომ ჯოჯოხეთში უკვე ვარ და
ჩემს მომავალს დაეფარა ცეცხლის ფარდა,

წინ მხვდებიან ალაყაფის მკეტავები,
მე კი ვყეფ და მათ ამოდ ვედავები,

რომ მეკუთვნის მოსვენება... წინ მაქვს ველი
და სამართალს საზვერეში უხმოდ ველი.

მთა ათონზე

27.03.2015.

მთა ათონზე, სავანეში დოქიარის,
მონასტერთან ერთი მცირე ხევი არის
(იქ, წყაროსთან, სტუმრებისთვის, დოქი არის)
მე იქ სულის მოსათქმელად შევიარე.

და მიიპყრეს ყურადღება ჩემი ხეზე
დაკანრულმა სევდიანმა ნახატებმა,
იქ ეწერა: "საქართველო არის ესე,
საქართველომ სიბნელესთან ნახა შებმა,
რომ გაბრწყინდეს"...

ფერხული

26.05.2013.

58

შორს არიან, წერეთელი, ილია და
ჰომეროსი, ელადა და ილიადა.

მე რითმების თეთრ ფერხულში ჩავები და
შემოვიცვი ჩოხა ნისლის შავებიდან.

სალამოა, ჩავალ წითელ მდინარეზე,
რომ ვიპოვო მდინარეში მძინარე მზე,

უდარდელი, როგორც ყოფა ჟიგოლოსი,
კოჭლი, როგორც სხვა მიწაზე ნიკოლოზი.

ნეტავ, წითელ მდინარეზე შემახიდა
და მტევნებიც არ გამექცნენ ვენახიდან...

წადით, მაგრამ დამიტოვეთ სამარიდან
მავალი მზე, სიბნელეს რომ ამარიდა.

ეჰ, ჩემი ცხოვრება ისევ გლოვაშია...
გადავდგი წინ ჩემი ნაბიჯი, ირიბი
და როგორც ჟოფრეის ჩუმი ოვაცია,
მდინარის ნაპირზე მიტირის ტირიფი.

მდინარის ნაპირზე სახლია ქვითკირის,
უფალო, უწვიმო ღანვები მალისზე,
მიტირის, მიტირის, ცხოვრება მიტირის,
კვლავ ტირის ტირიფი მდინარის ნაპირზე.

რად ტირის ტირიფი ნაპირზე მდინარის,
ეგება, ტირიფის ტირილი წესია?
ვინ არის მდინარის ნაპირზე, ვინ არის,
ან ვის მივუძღვენი ჩემი პოეზია?

59

არ არის, არ არის, არ არის არავინ,
ნისლში სახეები მიკლავენ იმედებს,
სარკიდან მიყურებს სახე შემზარავი
და ჩემს ბალს კოცონის კოცნისთვის იმეტებს.

შემინდე ყოველი, ძლიერო უფალო,
ტირილში მდინარის ტირიფებს ვედრები,
ეჰ, ჩემი ცხოვრება სახლია უქალო,
უკარო, უფანჯრო, უჭერო კედლები.

სიჩუმის გლოვაში ისმოდა არია,
ალარ მშორდებიან ღამის დემონები!...
სადღაც სითბოც არის, აქ კი ზამთარია
და მარად საკუთარ ციხეს ვემონები.

სტიქარი

25.08.2014.

ნაპირები ოკეანის. იყო ნისლი,
დგას ყვითელი ნოემბერი, ქარი ბლავის,
ფერადდება სივრცე, ფიქრი სხვა ფიქრს მიშლის,
შრიალებდა ქალა, როგორც ყანა ჭვავის.

მზეს ვხატავდი კლდის და წყაროს რომანიდან
(ჩემს სანოლზე დაკეცილი სტიქარია)
ანარეკლმა თვალი ველარ მომარიდა,
რა ხანია, თითქმის აღარ მიხარია...

აქ მოტანილს მედავება ხისტი ქარი,
ნაპირები ოკეანის... მოჩანს გემი...
დადუმებულს მაგონდება ის სტიქარი,
სამოსელი უნდა გახდეს რადგან ჩემი.

60

ეს სიყვითლე ჩემში ისე ხისტი არი,
ფერიც აღარ რჩება მთვარეს მიმოზების...
მაგონდება მაგრამ: მე ვარ ქრისტიანი
და სტიქარით უცებ გადავიმოსები.

ბნელი და სურათი

21.07.2015.

სივრცე აინთება თეთრი საკურათი
(ბოლმა განთიადი მგლების მჭამელია)
მოჩანს ჰორიზონტი ბნელი და სურათი,
სადაც უპირობოდ ყვავის კამელია.

ხორხში ხრიალებენ მუავე კაუჭები,
ანთია კბილები – რკინის მკვნეტავეები,
ისევ ბნელ ტალანებს ჩავებლაუჭები,
სადაც მკვლელ ქოფაკებს კალმით ვედავები.

დღეა მოსაწყენი, ღამე – ლოდებია,
თავში მოსვენება ველარ დაატია

ეჭვმა და ხანჯლებიც დამელოდებინა,
ვიდრე სისხლჩქერების პიკის საათია.

მებრძვის მოფართხალე ჭრაქის არითმია,
ვებრძვი ყელგამოჭრილ იღბლის მათიანეს,
ვერცხლი, ნაძირლებო, თქვენთვის დამითმია,
მე კი, იუდური, ფიქრიც მაზიანებს!...

კლდის კიდეზი

20.12.2014.

თითქოს ვკვდები, გულში რალაც მტკივა ხმები,
ნეტავ, რას გრძნობს ავი ქვეყნის მიმართ ლეში,
უკაცრიელ კლდის კიდეზე მივახმები,
გავმართლდები მკაცრი სივრცის სიმართლეში,

ჩამოვლამდი უღიმლამო დაისიდან,
დაბლა მტრედთა ღრიანცელი ჩაიზიდა.

ვერტიკალურ დერეფანში მივქერი – ცაში,
მიყვარს ჟამი – საუკუნის მესამედი,
ხმაგაბმულად ზანზარებენ ყრუ და ჯაზი,
ძლიერ მიყვარს კიდევ რიცხვი მე ცამეტი.

(ისე მიყვარს რაც მე მიყვარს, ხაზის გასმა,
მომიტევებს ჯამაათი, რომ თქვას კაცმა)

24.09.2015.

მე არასდროს ვლაპარაკობ პირდაპირ და ბოლომდის,
ჩამწვდეს, ვისაც შეუძლია, მომისმინოს ერთხელ!
გავრბი: როგორ ავიტანო გულგესლა და ბოროტი,
ანდა, როგორ დავემონო მრუდე სიტყვის კვერთხებს?!

აღღმობა

05.12.2011.

(სალომეს)

მე მოვდივარ, მე მოვდივარ შენსკენ, შენსკენ!
შევჩერდები, მე მომისწრებს თუ დაისი,
შევჩერდები, თუ მიმიღებს ქუთაისი
და შეგიქმნი სტრიქონებით უკვდავ ფრესკებს.

სამყაროსთან დავანგრიე ძველი ხიდი,
ვერა, ვერცხლით ამ ცხოვრებას ვერ იყიდი.

მხოლოდ გულებს, გულებს თბილებს და სათუთებს,
შეუძლიათ აღმადგინონ თურმე მკვდრეთით,
ვარ მოცული სიყვარულის ტყით და ღრეთი,
ვკოცნი ხელებს, ხელებს, გულში ჩასახუტებს,

62

ვეტრფი თვალებს, მოთვალთვალეს ჩუმად, ღამით
და პოეტის სიყვარულის მოდის ჟამი.

მხოლოდ ახლა დავინახავ ტბაზე გედებს,
ცარიელი იყო იგი, დღემდე, ჩემო,
ახლა შენი სურნელება დგას გარშემო,
ვხედავ, ღმერთი უდაბნოსთვის არ მიმეტებს;

უდაბნოა ყველგან, სადაც არ ხარ, არ ხარ...
სადაც გული მარტოობით დაიმარხა.

მღუმარებაში

26.04.2013.

დავკრეფ ალიონზე ნამებულ მენამულს
და ღამით მოვუსმენ ქარიშხლის ბლავილს,
ენამოს, ენამოს პოეტი, ენამოს,
იტვირთოს ლექსისთვის ცხოვრება შავი.

მე თვალებს, გახელილს, ლექსმა ამარიდა,
თვალეზდახუჭული უხილავს ვხედავ,

ფრთებით ამოვედი ბნელი სამარიდან,
ფრთებით დამაბრუნა საფლავში, ნეტავ.

როდის აიგება სადმე ჩემი ჭერი,
ვერ ვრჩები ვერც ნოეს აგებულ ნავში...
და ისევ ხილულის მიღმა შევიჭერი
დიდი, დარდიანი, მღუმარე ბავშვი.

ფიქრი-მტრელი

07.02.2011.

სიცოცხლის ჭიშკრიდან სიმღერა მოისმის,
სახეზე რიჟრაჟის მშვიდი ფიქრებია,
ქრებიან ნიშნები ღვარძლის, ეგოიზმის,
ექვები სიკვდილზეც სწრაფად მიქრებიან.

მინდორში, ხის ძირში ვინეკი გლეხურად
(ეს ფიქრი მტრედია, ის ჩემს სულს არ ავნებს)
თავზე დედამინის მშვიდობა მეხურა,
ჩუმაღ მიყვებოდი მტრედების ქარავნებს.

მე გვერდით ვედეკი ფიქრს, ხმაზე ალესილს,
როგორც ძუ ლომს გვერდით ძლიერი მამრი ყავს,
ვნატრობდი მწვერვალებს ბავშვობის ალერსის,
ვიცი, ჩემი ფიქრი ფიქრს მიღმა გამრიყავს!

მირაჟს აჩრდილები ისევ ედებიან
ფიქრებს სიცოცხლეზე თავიდან ვერვევი...
უფსკრულში ნაფრენი თეთრი მტრედებია
ცაში ატყორცნილი არყოფნის ეჭვები!...

სიცოცხლის კარიდან ბავშვის ექო ისმის,
მოხიბლულს მე თავი სიზმარში მგონია...
ჭკნება სარეველა მტრობის, ეგოიზმის
და მიღმა სიკვდილის, უკრავს სიმფონია.

სიღრმე არნივის ფრთის

24.10.2014.

სიღრმე არნივის ფრთის, ანივის წითელ წამს,
ძარღვში ჩანჩქერი თრთის, სხვა არაფერი მწამს.

მე ვერაფერი მღლის, მხოლოდ სიმშვიდე მკლავს,
იქ, სადაც ესმის მგლის ღრენა დაკარგულ კრავს.

მე ფეხებიდან მჭამს ტვინში ასული ხმა,
ღამეთა აჯამ ჯამს ზღვა აჯანჯლარებს ღრმა.

მეც ჩამითრია ჭამ, სიო სახეში მცემს
და უბოლოოდ ვჭამ წილ პოეზიას ჩემს.

64

ბებერი კლდე

30.04.2014.

ბებერი კლდე მარტოხელა კაცს გავს ალბათ,
თითქოს კაცთა მოდგმისაგან გარიყეს,
მის წიაღში სიხარულის ფესვი დაღპა,
იგი არ ცნობს ღიმილიან თარიღებს.

გვერდს უვლიან, ერიდება ყველა სქესი,
ყველას უნდა, უყურებდეს შორიდან...
(მადონას ქმნის ჭრელ მოლბერტზე ველასკესი,
ფლოქვებით თხრის მიწას იქვე კორიდა.

ქვასაც ხეთქავს ბებერი კლდის ცოდვა, თუ ის
რალაციით გავს ეშმაკებით შეპყრობილ
კაცს, რომელიც საუბარის ნაცვლად, ყმუის
და რომელსაც აგდებულად ვეპყრობით.

მე მინდა, მოგიყვით უბრალო ამბავი,
რომელსაც პოეტის ცხოვრება ქმნის
(ვეცადე, მესწავლა ლექსების ანბანი,
ვეცადე, მესწავლა ფერებში მზის)
მე ვხედავ მის ხსოვნას ცრემლებში განბანილს,
მე ვხედავ დასაწყისს მომავლის გზის.

ცხოვრობდა ერთ-ერთი უბრალო პოეტი,
ის იყო უბრალო, დაბალი წრის,
გრძნობდა გადარჩენას ახალი ნოეთი
(ახლაც გადარჩენის ის ქარი ქრის,
რომელიც დაქროდა მე როცა მოვედი,
ანუ, რომ წავედი მზერიდან მტრის)

მაგრამ ის ნავიდა... რა მოხდა, ნავიდა,
არავინ არ არის ზემყოფი ღვთის,
სიკვდილს სად წაუვალთ, დათესილს ავიდან,
წარმოქმნილს ევას და ცნობადის ხის,
ბოლოს ეს მოასწრო: „მკვდარიც ვერ ავიტან
თქვენგან დავიწყებას, გახსოვდეთ, please“.

იყო ლირიული, ნაზი პოეზია,
იყო გაოგნებაც – თვალეები მგლის,
ლექსებს უამრავი ფერი მოესია,
თეთრი, ლურჯი, შავი – ჩამოთვლაც მღლის,
მაგრამ მისი ხსოვნა უსათნოესია,
გახსოვდეთ, გახსოვდეთ, გახსოვდეთ, please.

აღდგომა 10.08.2011.

დავდივარ წარსულში.
დალენილ ნამსხვრევებს ვაგროვებ სინათლის სარკის,
ვიბრძვი და ვეცემი,
ვდგები და მივდივარ, სიკვდილს მოვუხადე ხარკი.

მნიფს გულში აღდგომა,
ახალი სიცოცხლის იდეა, ვხალისობ, ვმღერი,
ცხოვრება მიმოღის,
ფერები მიმოზის და მზეთა სიცოცხლის ფერი.

გარშემო არავინ 16.12.2014.

66

დავდივარ ქუჩაში. გარშემო არავინ,
გარშემო არავინ, მხოლოდ აგონია!
ვგრძნობ, რომ გულის ნაცვლად, კლდეა შემზარავი
და ჩემი კალამიც ეშმის ნაქონია...

ყველგან დარაზული გულის ჭიშკარია,
ფეხქვეშ მემსხვრევთან მე კიბე-ხიდები,
ჩემი იმედებიც შორს-შორს იჩქარიან,
ჩემი გვირგვინისთვის ეკლებს ვეზიდები.

მოკვდა, რაც მიყვარდა! ცოცხლდება გველი და
სისინებს კოცონი კისერში ძარღვიან,
სიმწვანე გამირბის ბურუსის ველიდან,
ტკივილმა სიმშვიდის სავანე არღვია!

თვალი მეხუჭება: მე მეჩხვლეტენ ეკლები.
ქუჩაში რიჟრაჟი ამართლებს მოლოდინს,
მიღმა გისოსების, სტიგმად ვირეკლები
და ვიცი: ასეთი დავრჩები ბოლომდის.

სიკვდილის მწვერვალები 23.04.2011.

თავს ცოცხალ არსებად ასაღებ
ზვიად და კანკალი აგიტანს,
ეძებდი სიცოცხლის გასაღებს
და გავხარ უძირო ხომალდის კაპიტანს.

შენს მოდგმას ადარებ ნადირებს,
წმინდანებს – აკლდამის ბინადრებს,
ცივ სახეს ყინული ატირებს
და შენი საფლავის აურა გინატრებს.

ზურგს მაქცევს ყველა და ყოველი,
სულია მოცული სიცივიტით...
მე მალე აღდგომას მოველი
და ქრება ყოველი, ლამაზის ფიცივიტით.

დაქრიან ფოთლები ყვითელი,
როგორ გავს სიკვდილის მწვერვალებს...
ზვიად, დავიწყებას ვით ელი:
შენს უკან, სარკეში, სასმისი ელვარებს.

67

ზღვის ციკვა 27.08.2012.

მიწაზე სამნი ვართ: მე, მზე და ზღვა,
მზე, ზღვა და მე, არავინ სხვა.
დილის მზე თბილ სხივებს ტალღებზე ღლის,
ზღვას ფერი აქვს ლალის, მზეს – ფერი ბლის.
ისაა გარეთ და ისაა შინ,
არ მახსოვს, რისთვის ვარ, სად ვარ და ვინ.
ეცეკვა ზღვა ღამეს, არც რამე თქვა,
ვით მკაცრი და ცივი საფლავის ქვა.
შენ, ზღვაო, ჩემს სულში ლურჯ ტალღებს ფენ,
სამნი ვართ ამქვეყნად – მზე, მე და შენ!

(სალომეს)

ვიპოვე. ემოსა მინდვრების ნისლი და
მოქონდა სიმღერა ყვავილის,
ვიდრე განთიადი დალალებს იშლიდა,
გაქრა შუალამის ჩხავილი.

მე ვარ ანგელოზის არსების მოკეთე,
თვალეში ბურუსი მეყარა...
წვიმებმა დუმილის კარი შემოკეტეს
(ახლა კი ჩვენია ქვეყანა!)

მე ვხედავ ვარსკვლავებს და ორ თავს ბალიშზე
და მოდის ხალისი მარადი,
მე ლოცვის სუნთქვით და სითბოთი ავივსე,
ავივსე სიკვდილის კარამდის.

68

ვერაგინ ვიპოვე, დავდივარ შარაზე,
ვაცურე გუბეში ტივები,
მე ბევრი ვიცხოვრე, ხან ისე, ხან ასე,
ხან თითქმის სიკვდილსაც მივები,

მაგრამ მიფარავდა ღმერთი და განგება,
იმედი, მბჟუტავი იმედი,
ისევ სიყვარული იღვრება ჰანგებად
და ისევ წალკოტთან მივედი.

ისევ ჩემში იდგამს გრძელ ფესვებს ბუნება,
გავფანტე მინდორში ნისლები,
ისევ შენი სითბო მომესალბუნება,
მარადი სევდისგან ვიცლები.

სიზმარში ვუყურებ კვლავ ორ თავს ბალიშზე,
კაბადონს მივაპყრე შუბლი და
კვლავ ამოუცნობი სითბოთი ავივსე:
ემეები წითელი ღრუბლიდან.

დასანახის მიღმა

01.08.2015.

დასანახის მიღმა დავინახე მე ძმა,
ჰალუცინაციურ მოლანდებებს ვებრძვი.
სიკვდილამდე მინდა ჯოჯოხეთის შექმა,
რომ დავგრაგნო მუხლზე ბოროტების ღერძი.

რატომ უნდა ვიყო ყინულების მიღმა,
ან როდემდე ვთვალო ვარსკვლავური ხმები?
დასანახის მიღმა დამაკავა ჩიხმა,
მე სიახლის წყარო მინდა, უკვე ვხმები!

ირგვლივ კედლებს ერთი გამოხედვით ვლენავ,
პარანორმალური, ღრმა ხილვები მიტევს...
ჩემს საფლავზე შუქი როდის მოვა, ნეტავ,
ან ვინ დარგავს ხრიოკ ნიადაგში ტიტებს?

69

ღვარცოფი

15.06.2015.

ღვარცოფი მოდის და ღვარცოფი ღრიალებს,
ისმოდა ქალაქის ყეფა,
გულგრილი სიკვდილი ივსებდა ფიალებს,
მოქონდა დამხრჩვალთა წყება.

სიკვდილო, ნუ იბან მაგ ხელებს, უფიშოვ,
გული დაიბანე მხოლოდ,
ხალხს ღამით თავს ესხმი და ხიდებს უთიშავ,
რომ ირგვლივ სიცოცხლე ქოლო.

ნგრევა და დახრჩობა, წყვიადის ნივილი
და სასაკლაოა მხეცთა...
ღამე ნანნალებდა კოჭლი არწივივით
და დილა ჭკუაზე შეცდა.

რადგან მხოლოდ სიძულვილი მიძულს,
მე ვერც მტრები შემიცვლიან სულს.

მოსავალის სიუხვეა წელს,
ჰოდა, ითრევს შემოდგომა წელს.

რა კამკამა წყალი მომცა ჭამ,
მე კი ვზივარ და ტაეპებს ვდგამ.

სიდუხჭირე ისე მითხრის ძირს,
რომ მგონია, ყოფნა აღარ ღირს.

რომ გაფფრინდე? მე ვინ მომცემს ფრთებს...
ირგვლივ სულ თოვს, მაგრამ ველარ დებს.

ან გაფრენით გავაკვირვებ ვის?
მუდამ ხალხის გულგრილობა მსჯის...

მჯერა, არ დამივიწყებენ არ,
გალვიძების მოლოდინში ვარ.

ამ ქვეყნისთვის ვერ ვივარგე ჯერ:
სხვა პლანეტის მკითხველისთვის ვწერ.

აქაც ღმერთი, იქაც ღმერთი არს,
სულს სიმაღლე, გამარჯვება ჯარს!

მე კი მიწის წვრილმანები მღლის,
ვერც ვარწივობ, არც მუხლი მაქვს მგლის.

რატომ ვხედავ ყოველივეს შავს?
– სოფელს ბევრი პარაზიტი ყავს.

ვხედავ მაღლა მოლივლივე ქორს,
წყველიადს მიაქვს განთიადი შორს.

ხელი ხელს და პირს ორივე ბანს,
ძმობას ვაძლევ ომახიან ბანს!

ახ, რამხელა სიმშვიდეა შინ!
თქვენს მტრობაში დამარწმუნებს ვინ?

რადგან მხოლოდ სიძულვილი მძულს,
მე ვერც მტრები შემიცვლიან სულს.

პატიმრის ბალადა 21.05.2008.

ნეტა, ვინმე გამიღებდეს კარს...
ტუსალი ვარ და ეს ძლიერ მღლის...
აქ წარსული კანკალებს და ყარს,
თვალეები მაქვს მზის, მუხლები – მგლის...

ზღვასაც ჩემი ენერგია შურს,
მაგრამ სივრცე-ოთხკუთხედი, მშლის...
ამა სოფლის რა ვუნოდო პურს,
თუ შედგება იგი ბნელი ცის

და მიწისგან? მე რძისფერი მსურს!
მოგონება ამიდულებს სისხლს,
მე წარსულიც არ მძულს და არც ის,
მე რისთვისაც ვითმენ ამდენ წიხლს,

ჩაზელილს ამ გისოსების და
ამ საკნისგან... ის ლოდია, ქვა!
მზეა ჩემი შორეული და!
ვინც კი „ჩემი სახლიაო“, თქვა,

მისიც მესმის! ჩემთვის ბნელა დღეს!
ჩამოვიხსნა, მინდა, მძიმე ქვა
და შევხედო თავისუფალ მზეს!

ძველი უარი მთვარის 19.12.2008.

ვინ იცის, როგორი სიკვდილი მელის,
ვინ იცის, რას იტევს იმ დილის საგა,
როდესაც მომიწევს სიკვდილის ველის
აღება – აღდგომა სიკვდილისაგან!

მე ვხედავ, სიცოცხლე თითებზე ითვლის
წლებს, წყეულს, ბედნიერს, ძვირფასს და იაფს,
მე ვხედავ, ჩემს თავზე ლურჯის და ყვითლის
ღრუბლებში ატყორცნილ, ფოსფორულ კიაფს.

ვინ იცის, სიცივემ შემიკრას სუნთქვა,
ვინ იცის, ვემსხვერპლო ძველ უარს მთვარის,
ოდესღაც ყინულის სიტყვები თუ თქვა...
მე მესმის ნკრიალი, ტირილი ზარის!

სოფელო, მოხვედი მწირად და ყალბად,
ბალი მენატრება, სურნელი თუთის!
სინმინდე გალობის, ღიმილიც ალბათ...
ერთი კელაპტარი და ცივი ყუთი!

72

ხანძარი 26.06.2015.

(სალომეს)

უკრავ, როგორც ღამით მთვარის სონატა,
ვდგავარ, გისმენ, მონუსხული მუსიკით,
რუ ჩქეფს ძარღვში და სიკეთის მონათა
ნალკოტს ვხედავ მენამული რუს იქით.

ხან სიცივე მესევა და ხან ჯარი
ცხელ ტალღათა, შენ ვერ მამჩნევ, რომ ისე
მწვავს დუმილში მარტოობის ხანძარი,
რომ ვბრძავდები მტერთან, როგორც ონისე.

სულ გხედავდე სამომავლო იმედო,
მინდა, ჩემში შენით შავი ვშალო მე,
გიყურებ და გულზე ხელი მიმედო,
რომ გულივით სულ მიყვარდე სალომე!

ხარაპირი

26.06.2015.

ხან მდინარეს, ხან ერთმანეთს ვუჩივით,
დიდ ქალაქში თუ აღელდა სტიქია,
პატარა ვართ, ლუციფერის მუჭივით
და შავ ტბათან ჩვენი გრძელი რიგია.

ვგავართ თავზე შეყვარებულ ინდივიდს,
ვინც ნამდვილად, ჩირადაც კი არა ღირს,
გზა გვებნევა ნისლში ლაბირინთივით,
მფლობელები გავხდით ბრმა იარაღის;

ტყვიას ქვია შური, მტრობა, გესლი და
გადარჩენას ქვია ღმერთი უშრეტი,
რაც დაგვატყდა, თვითონ ეშმაკს შეშლიდა,
მოგვენამლა ცოდვით ყველა უჯრედი.

საით მიდის საქართველოს დინება?
სად მივდივართ ჩვენ ასეთი სულელებით?
მტერზე ფიქრით ღამით არ გვეძინება,
ბოლმას ვანთხევთ ყველა მიმართულებით!...

სრულ წყვდიადში მიგვიყვანა რიგმა და
ჩვენ ვიცით, რომ რიგში დგომა არა ღირს...
სიმართლისთვის იყოს გული სტიგმატა,
ოლონდ, სულში ნუ ვიკეთებთ ხარაკირს.

დაუშრეტავი მზე

20.11.2013.

(სალომეს)

ვდგავარ სახლის შესასვლელთან... ნეტავი,
როდის მოვა ღამე ბნელი, ველი და
შენს თვალეზში მზეა დაუშრეტავი,
ისევ მოდის სიო შენი ველიდან.

მე კი ვუმზერ ამ ყველაფრის მზატავი
ცას და ციდან თრთის ფოთლების ბაღეტი,
მე მივუშვი ფანტაზიის საღავე,
მეოცნების მთელი სიღალღეთი.

არაფერზე აღარ ვფიქრობ ღმერთმანი,
გვერდით მყავდე ოღონდ სიტკბოვ, ღვარუღო,
საუკუნეს შევუსრუღებთ ერთმანეთს,
არ გვეყოფა მაგრამ სასიყვარუღოღ.

74

როგორც ახღა, სულ თუ ასე მიყურებ,
ცამდე ვზიღავ გაჭირვების ვაგონებს,
ახღა ვზეღავ თვალებს ფანტასტიკურებს
და ეს მზერა ცისკრის ნათელს მაგონებს.

ისე მსურღა, შენი სახე მეზატა,
რომ სურვიღში საუკუნე გავიღა,
ფიქრმაც ღამე ისევ გამიღენზა და
იზატები ისევ ფიქრის ღავიღან.

სააღსარებო

13.03.2014.

ჩემი თავის ქაღა არის სანაგვე,
ჩემი გული – რიყის ღოდი უხეში,
რომ მოვკვდები, დამივიწყეთ, ან აქვე
გაღამაგღეთ მარტოობის გუბეში.

არ მახსენოთ, არ მახსენოთ არასდროს,
ოვაციებს სული ველარ გაიგებს,
მინდა, ჟამმა ჩემი სახე დანაცროს
და ბურუსში ვხატავ ჭრელ მოზაიკებს.

ერთი ჭიქა ნამიქციეთ საფლავზე,
სადაც გდია ჩემი ნეშტი უძღვები...
სალამოა, ნელა ჩადის დაბლა მზე
და კვლავ ლამის ყინვით დავისუსხები.

ბათუმი და მე

08.03.2008.

მაგონდება ზღვა, ლამაზი და ჩუმი,
მენატრება ჩემი კარგი ბათუმი!

თვალწინ მიდგას აჭარული სალამო,
სიყვარული, ასე დაუსაბამო!

ქვიშა, ტალღა, პალმები და სამება,
ეს სიმღერა რასაც ესაბამება!

იქ გავყვები მე ნიავის იალქნებს,
ჩემს თეთრ ფიქრებს ქარი იქით მიაქნევს!

თუ თვალებში ისევ ნისლი ჩადგა და
მომენატრა მე ბათუმი ქათქათა,

– თეთრ ღრუბლებს და ქარის სუნთქვას გავყვები
რომ დავკოცნო ბებერი ზღვის ტალღები!

ხმა ნაბიჯების

20.12.2015.

ღრუბლები გვანან ზოგი აქლემს, ზოგი – ჩაიდანს
და კიბეებზეც ისე ისმის ხმა ნაბიჯების,
როგორც თითების კლავიშებზე... დაბლა ჩაიტანს
გლოვას მუხიკა: დროა დაკვრის და გაგიჟების.

(სალომეს)

ყინული წკირივით წკრიალებს,
ატირდა მდინარე მარტივით,
არ დავცლი ფაუსტის ფიალებს,
არ მინდა სიკვდილი მარტივი.

მინდა დო, რე-მი-ფა, სოლ-ლა-სი,
ვიტირო ტირიფის არია,
ვისწავლო სიტყვების სკოლაში,
იქ, სადაც მუსიკის ქარია.

მწვანე მთებს უთეთრებ პარიკებს,
შეგნატრის დახლიდან ჯოკონდა,
მე შენი არსება მარიგებს,
მას მუდამ სინათლე მოქონდა.

არასდროს არავინ ინატრებს,
წავიდეს, რაც გნახა ასეთი...
იზიდავ ღრუბლების ბინადრებს
ცრემლებით, ტკბილით და მლაშეთი.

ძალიან გიხდება წვიმა შენ,
ხარ ჩემი სიჩუმით მმოსავი,
რომ მკვდარი სიკვდილის წინაშე
იცოცხლო უკვდავი დროსავით.

მე ვიცი, სიბნელეს ვერ იტან,
მამდიდრებ სინათლით, უცვებით,
ქათქათა მწვერვალის წვერიდან
დათოვლე უგრძესი ქუჩები.

მე მინდა დო-რე-მი, დო-რე-მი,
ჩვენს ფიქრებს მუსიკა ალაგებს,
ნოტები, ლურჯები, შორები,
დაკოცნის სოფლებს და ქალაქებს.

წავიდნენ პირქუში ბინდები,
შემოვლენ სხივები და ისევ
უქრობი კოცონით ინთები
და ველი შენმიერ დაისებს.

ყოველი ტაეპი გიგონებს,
თოვს, ფრენენ ქათქათა ციკნები...
შენ მუდამ გაათბობ სტრიქონებს,
როდესაც მე აღარ ვიქნები.

ჩემი დღე

12.09.2011.

დილით დაბლა ეცემიან წვეთები,
მე მივყვები ქარიშხლების ვალსებს,
ლამით უცხო თვალებს შევეფეთები
და ვიფიქრებ საოცნებო ქალზე.

77

შუალამით გამიტაცებს დინება
მოცეკვავე სიამაყის მთაზე,
დილით ისევ ტკბილად ჩამეძინება,
გავიღვიძებ კვლავ სიმშვიდით სავსე.

სურათი: ოთახი...

27.11.2013.

სურათი: ოთახი, მაგიდა, ყავა,
რუხი ელექტრონის სხივების ქსოვა.
ქვეყნად ყველა კაცი მოვა და წავა,
მაგრამ უცოდველად არავინ მოვა.

ვერც უსიყვარულოდ ვიცხოვრებთ დროში,
სადაც ყეფა ისმის სოფელში კაჭის,
სადაც ფასი ადევს კაცობას გროშის,
სადაც ღმერთის ნაცვლად სიბილწე დადის.

ისარი და ფრთები 12.08.2015.

ცხოვრებას დავარქვი ჯუჯა ხე
და მინდა, ამაღლდეს ზეცამდე...
სინათლეს იმდენი ვუძახე,
წყვიდადში იმხელა მზე ჩავდე...

ბოლოს კი გონებას მალლიდან
ნასროლი ისარი გაერჭო,
ველოდი, თუ როდის დალლიდა
ჩემს სხეულს სულეთის საელჩო;

აქ ყოფნამ წარსული გაყიდა
ერთ ლუკმა პურში და ვნაყრდები...
კარგია მომავლის ხახიდან
ნასროლი ისარი... და ფრთები.

78

ღამურა 17.05.2015.

ჭალაში ისმოდა კაბათა
შრიალი: ღმუოდა ღამურა.
ნიავემა გრიგალი დაბადა
და თოვლი სიბნელემ გამურა.

დაგლეჯილ ზეცაში ვისროდი
გვირგვინებს, მოჭედილს ოქროთი...
ვიყავი ტყვე მარადისობის,
შენ კი დაჭრილ გულში მოქროდი

დროო, ავადმყოფთა, უცხოთა...
ორსქესა მახინჯთა შემოდის
ხროვა და ხროვას წინ უძლოდა
დემონი, ჰალსტუხის გემოთი...

დაჭმული ფრჩხილების უფროსმა
გაეცი ორივე ნალი და

გხატავს ღრეობა და უფრო სმა,
ეშმაკმა დაგიინვალიდა

შენ ერთი მთავარი უჯრედი
და მსხვერპლი გამხდარხარ მათრახის,
შუბლზე გაქვს კოცონი უშრეტი
და დედაშენია ჩათლახი!...

თავი მოიკალი დემონო,
ან შენი სიგრილე გადამდე...
გადახრილს როდემდე ვემონო,
თავი უნდა მალო სადამდე?!...

დეკემბრის ღამე 13.12.2014.

ვბნელდები დეკემბრის ღამეთი,
ამ ხელებს ხუნდები აბამენ,
ახ!... ჩემი ციფრია ცამეტი,
სხვა როგორ მიყვარდეს აბა მე?

ხორხოცებს ხომალდი ორხიდა,
სიბრძნისგან აორთქლდა იგავი,
ამოვხტი წყვდიადის ხორხიდან,
რადგან იქ ბრმა და ყრუ ვიყავი.

ურჩხული მიყურებს კაცივით
და სისხლი ძარღვებში იმატებს,
მაციებს ცერბერის საცივი,
დემონებს დავცინი კვიმატებს.

ქარს ვუხმე ბრაზიანს, ქარმა კი
დალენა შიშების ბორკილი,
ჭის ფსკერზე ჭირი მჭამს ჭარმაგი,
ყარს ირგვლივ ყოველი, მორგივით.

უმკვდრესი ნაყოფი მესხა მე,
ვაშინებ დაშხამულ შადრევენებს
და ვუმზერ, მახინჯი ეს ღამე
თვალს როგორ გულგრილად მადევნებს.

ტაივის კონცერტი

12.04.2014.

ღრუბლებმა გამართეს კონცერტი,
იმლება მომრგვალო მაგიდა.
დრო იყო, მოთხრობებს რომ წერდი
პოეტო, ყინულის ბალიდან.

მივფრინავ ჰაერის ხიდიდან,
საფრენად გონება მიმეტებს,
ქუჩაში ბრმა ლექსებს ვყიდი და
ვაცოცხლებ დახოცილ იმედებს.

ლოგინქვეშ დახტიან ჯუჯები,
მე ახლა სიბნელე დამათრობს,
მე ხომ მზით ვერ გავირუჯები,
რადგან მზე არ არის არასდროს!

80

გარშემო ქათქათა კვამლია,
თოვაში მიძინარე ვბრუნდები,
კივილით იკლებენ წამლიან
ჰორიზონტს ჭოტების გუნდები!

მე მინდა სურათი, უშლელი
სული რომ უმაღვე გაიგებს...
მხოლოდ გაზაფხული უშველის
ყინულით დაკოცნილ ტაიგებს.

უსახო

02.04.2014.

აპრილი ყვავილებს აგიჟებს,
ზამთარი დაიხვეს უკან და
დგამს ვილაც არითმულ ნაბიჯებს,
ჩერდება დაკეტილ დუქანთან.

ახ, იგი უსახო ლოთია,
იგი სვამს ქუჩაში შეჭედულ
სიმთვრალეს და მასთან მოდიან
ღამე და ეშმაკის ბეჭედი.

ამქვეყნად ასეთი ბევრია,
წყვდიადი ერევათ დილაში,
ეძებენ დაგლეჯილნერვიან
ღმერთებს და უწყდებათ ილაჯი...

ყვავილებს აგიჟებს აპრილი,
ზამთარი უკან დგამს ნაბიჯებს
და მშიერს ხელებში ჩაყრილი
სიკვდილის ხურდები აგიჟებს.

სინათლის ლოდი

27.9.2014.

არასდროს ეშვება მიხო კავს,
ყრუ ცრემლი მუნჯ ლანჯებს მიხოკავს.

ყოველთვის ვჩექმავდი ბარიგებს;
ეს სული მათ ყოფას არ იგებს.

მიცურავს ოცნების იახტა,
ის შუბლით შავ შუბებს მიახტა.

თაღლითი ვიცანი დამაში
და მაინც ვაცალე თამაში,

რომ მუშტით მიმელო ის ღამე,
სადაც განთიადებს მისხამენ,

იქ, სადაც ჰაერის ხიღია,
სადაც სულს არასდროს ყიდიან.

იყო და წავიდა მესია,
ცხელ ხორცში ბოროტის დეზია...

მანყნარებს წყაროთა გრილი სმა,
თეთრ თმებში დავკარგე თილისმა,

ზარდახშას მაგონებს რომელიც
და ვიცი: ქაოსი მომელის.

ღამის ელვია

27.01.2014.

მაქვს ერთი სიცოცხლის ოქრო და
მარადი წყურვილის მანია,
ჩემსკენ რომ გრიგალი მოქროდა,
ხელებში ჩამაკვდა, ჯანიან.

ახლა კი ვძაგდავებ და სპაზმა
ზეიმობს კისერში ძარღვიან,
დამცინა სიკვდილის ჯამბაზმა,
თუმცა, მას ჯამბაზიც არ ქვია.

ხელებში მიჭირავს ჯოხები,
ჩემია დარბაზი და სცენა,
დაცინვას ვერ ვეამბოხები:
სიკვდილსაც ჯამბაზმა დასცინა.

მე ვწერდი, მე ვწერდი და სპაზმა
დაძრწოდა კისერში ამაყად...
დუმილი. მიმილო დარბაზმა:
დარბაზში დავრჩები ამაღამ.

82

ყორნის ჰორიზონტი

21.09.2015.

მოიტალლება შემოდგომის წითელი ბროლი.
ტროლი ტიტინებს ქარვის ტყეში და ყინვა შედის.
ყინული დულს და ღრუ ხორციდან ხმა მოდის სროლის,
დაიგრავნება დაბოლმილი წივილი გედის.

ილენებიან ბუნიკები ყელზე ისართა,
საშიშ დუმილთან ვხმატკბილდები, როგორც იუდა,
ყელში გარედან ცეცხლის ხაო შემოიზარდა,
შავ აკლდამაში ქარიშხალმა იდებოუტა.

ასე ვთანხმდები, ქაოტური მქონდეს ხედები
და იბოგინოს ჩემში ყვავმა, ავმა და რუხმა...
ლოდებს ვიგროვებ სულის ფსკერზე, ბურუსს ვედები
და ტრიბუნიდან დაუნდობლად ხრიალებს ცრუ ხმა.

ჩემს წარმოსახვას სტუმრობს მხოლოდ სურათი გიშრის,
იგი სარეცლად მხოლოდ ყორნის ჰორიზონტს მიშლის.

მე მემძიმება მარტოობის გვირგვინი, როცა ბერნია მინა უდაბნოში... ყოფაც ბერნია... ვიცი, წარსულმა უხილავი მახვილით ხოცა ხვალის დღეები, აკვანში რომ უნდა მერნია. ბრბოს მოსავალი მომაგონებს შავი ტბის დომხალს! ასევე ჩემიც... ცეცხლით როგორ დავიცვა თავი? დროებითია ყოველივე! გულსაც ვერ მომფხანს ვნებების ტკბობით შავ მწვერვალზე ასული ნავი... ჩერდება მხოლოდ მდუმარება ეულის ქოხთან! მე მდიდარი ვარ მხოლოდ ქვიშით! ამიხსნა, იქნებ, თავო, გაგიბრის ნეტავ, რატომ სიცოცხლე კოხტა, ანდა, რატომ წერ სიცოცხლის და სიკვდილის წიგნებს?

ალარც მდინარის ნაპირები მინდა, აქეთა:
აქ ხომ გვამებიც ფუთფუთებენ მოლაქლაქეთა.

როგორც არასდროს, ისე ვუგებ ახლა მეფე ლირს, თუმცა, პუბლიკით გარშემორტყმულ კაცად ვითვლები. სიტყვებს ვაგროვებ, საქართველოს მთებში შეფენილს, იქ ენყობიან ტაეპები მშიერ-ტიტვლები. დავხეტილობ, სადაც სიტყვას ფასი აქვს მეფის და სადაც ფეხს დგამს იშვიათად მოდგმა კაენის. მე ვჩურჩულებდი; ბავშვებივით მისმენდნენ მთები, უნდო ვიყავი სხვა რწმენის და სხვა დედაენის. მე სად წავიდე, სად ვუსმინო ბუნებას, თუ არ მთის დაკიდებულ ჭიუხებში? ველურ თხასავით სვლა მინდა მალლა და სალ კლდეებს ვერ ვკადრებ უარს, თუმცა სულს ვკვებავ ეშმაკის და ღმერთის ნაზავით!

მაშინ ვიმდიდრებ, როცა მწირი დავჯდები ქვაზე და სავსე მკერდში გავახარებ სიმაართლის ვაზებს.

ჩვენი ჰორიზონტი

21.07.2015.

(სალომეს)

ყოველთვის ვგრძნობდი შენი სახით სულში შექმნილ მზეს და გნატრობდი სანთლის ალად, არ იყავ როცა, მუდამ ვიქნებით უკეთესის მოიმედენი, ჩვენი მომავლის ჰორიზონტი განგებამ ლოცვა. მე იქ ჩავაგდე ჩემი ბადე, სადაც მადანი იყო ბურუსის და რჩებოდა ქვიშა ქვიშავედ, მე მთა ვიპოვე და ავყევი ტანში ატანილ ქარს, როცა გზები ვარსკვლავებმა წინ გაგვიშალეს. მივაბიჯებდით და სურნელი იდგა ლავანდის... ჩვენ ველარ ვგრძნობდით, უხვად როგორ გვასხამდა წვიმა, ორთა ოცნების ბრძოლისათვის გავგალავანდი და გაანათა ჩემმა ყოფამ, მუნჯმა და ძვირმა.

84

ყოველ დილით და ყოველ ღამით გეტყვი, რომ გზა ხარ და ჩემგან არსად გაუხვიო, დამტოვო აღარ.

ვითხოვ შენდობას

17.07.2015.

მთებს ქარიშხალმა ანაფორა ღრენით გახადა. ცას ლეჩაქივით ეფარება ფერი სინათლის. ყოველი მხრიდან აღწევს სუნი აფთორის ხახათა, რომ მოსავალი დააბრუნოს ჩიტმა წინა წლის. ვითხოვ შენდობას: ვიხილავდი სიცოცხლის მიღმა კაცთა სულებზე მონადირე გვამთა ქამანდებს!... დე, სამუდამოდ დამივიწყოს ყველა თარიღმა, მასწავლებლებმა თუ სიცრუე თიხას გამანდეს... მე ვარ დუმილით მონამლული... მიწყალეთ კრავი ამ სოფლის, სადაც კვლავ გათელა რკინის ულაცმა საფლავი მამა-პაპის, მე კი ამაოდ ვბლავი და უმეგობროდ განწირული ვგდივარ გულაღმა!

მე ვარ დუმილით მონამლული. მიწა მღვიმეთა განძი, რომელმაც წყვდიადისთვის ვერ გაგვიმეტა.

მე დავისახე გზა შორი და შავი. ტაძრები
 რა შორს არიან და რა ახლოს შენგან, უფალო!
 სუსტი მუხლებით მინას ვკანრავ და ვიკანრები
 და ვცდილობ, ჯვარცმა ნაფოტისგან გამოვუთალო
 ჩემს თავს, რომელიც ხორცის შვებას გაურბის იქით,
 სადაც სიმშვიდის სავანეში ვადგენ თარიღებს.
 ორი ხმა ერთად მესმის მუდამ; პირველი რიხით
 მთავაზობს გვირგვინს, მეორე კი ტკბილად მარიგებს.
 ჩემგან შორს, ხალხში, რა შავია ყოფის ჯეჯილი...
 და შორს ამიტომ გაინია ჩემგან ქალაქმა,
 ვარ ქვეყნიური ხმაურისგან გულდაგლეჯილი
 და ჩემში დაქრის მხოლოდ ღმერთის ქართა ქარაგმა.

მე სულ ქოხში ვარ. რა კარგია ქვეყანა: როდის
 იყო დრო შურის, ბოროტების, მკვლელობის, შფოთის?

ღერეფანი

07.06.2015.

ვბეზრდები მუზას... აღარ ძალმიძს საქმის მორევა
 არც გონებრივის, არც მკლავისა: მგონი, ვბერდები...
 ამქვეყნიური ღრიანცელი მექცა მორევად,
 სადაც მითრევენ მწვავე ცოდვის აისბერგები.
 ჩაკეტეთ კარი კელიისა, როდესაც შიგნით
 შესვლას გაზებდავ... ვხედავ მხოლოდ მკვლელობებს გარეთ!
 ვისი ზმრე ბერი გაბრიელი კვერთხით და წიგნით:
 მე და ის ერთად მივდიოდით ფეხით ნაზარეთს.
 მაგრამ ვიღვიძებ, რომ ვიხილო კუმჭი გოლგოთა...
 და ვეუფლები აზრს მწვალებლურს, მდუმარს და ორგვარს:
 არ მინდა, ისე, როგორც ახლა, სულ ვიბორგო და
 არც ის, ვუყურო ნიღბოსანი დემონის ბორგვას.

იქნებ, როგორმე გავაღწიოთ ცეცხლის ღერეფანს
 და შვილებისგან იქნებ ავცდეთ ზიზლის ძგერებას.

ღმერთო, ყოველდღე მასმენინე შენდამი წირვა,
 ღმერთო, მომეცი ძალა, გავძლო სხეულში, ყრუში,
 ღმერთო, გონება გაუნათე, ვინც მე მაჭირვა,
 ღმერთო, მიწყალე მე ცოდვილი, მკვლელი და მრუში.
 ღმერთო, განმზანე შენი მონა მადლის წყაროთი,
 ღმერთო, იქროლე ჩემში მუდამ, როგორც გრიგალი,
 ღმერთო, მახსოვდე, მინდა მუდამ და მიხაროდე,
 ღმერთო, მამყოფე ჩემს დემონთან შეურიგალი.
 ღმერთო, ცოდვები მომიტევე, მახსოვდე რადგან,
 ღმერთო, იდიდე დედამიწის ყველა კუთხეში,
 ღმერთო, მადლობა, რწმენის ფესვებს ჩემში რომ ღრმად რგავ,
 ღმერთო, განმიგდე ფიქრი შავი, ყრუ და უხეში.

86

არ დამივიწყო, არ დამტოვო, რათა ვხედავდე
 ჩემს ცოდვებს ისე, რომ არ ჩავყვე ჯოჯოხეთამდე.

ღვარცოფის ხაო

17.06.2015.

ქალაქის ცენტრში სულ ხარობდნენ წყნარი ვერეთი,
 თავს არ დაატყდა ვიდრე ქალაქს ღვარცოფის ხაო,
 ვიდრე რიჟრაჟზე ხაფი გლოვით არ ვამღერეთ ის
 სევდა, რომელიც მარადიულს იტევდა ქაოსს.
 როცა სხეულში ნაზი სული ძევს და ივლიტა
 სიყვარულისთვის ეჭიდება სიცოცხლეს ხელში
 (ვინ იფიქრებდა, რომ სიკვდილი წყალზე ივლიდა,
 ვიდრე რიჟრაჟზე მოვიდოდა სიცოცხლის ელჩი...)
 სხვა გოგონები? მარიამი, ლიზი, ინდირა,
 ანდა სხვა ხალხი? სასაკლაო ბინძური ქუჩის?
 დამე, რომელშიც გაიწელა ლაბირინთი, რა
 სასტიკი იყო, სიტყვები კი – როგორი ფუჭი...
 პირველად ვნახე – ღმერთი იყო ყველგან და მუდამ!
 ჩვენ რას დაგვაკლებს წყალი, ცეცხლი, ჰაერი, მინა?!

მაშინ მეორედ მიმოფანტა ვერცხლი იუდამ
და ტალახიან ქუჩის მკვიდრში უფალი ვიცან!

მხოლოდ ერთს ვნატრობ: ერთმანეთი გვიყვარდეს ასე,
როცა არ გვიჭირს და მაშინაც დავწეროთ ცაზე
– მიყვარხარ...

ფოლადის ჩიტი

07.03.2015.

ჩემში ჭინკების შეაღწია ავმა კრიახმა,
ღრმად გამჭრიახმა სხივმა კოცონს დაადგა დაფნა.
შუბლს აყვავებულ უდაბნოთა ხვრინვა მიახმა,
მოვიდა კაცი და თილისმა მინაში დაფლა.
მე მიყვარს, მიყვარს, ჭაობების სიმწვანე მიყვარს,
მე შემინირავს სასოება, ან სიყვარული!
ვქმნიდი და შევქმნი მოგონილი მზისგან ანტიკვარს,
რომ კოშმარები შევაგროვო ანტიკვარული.
ფოლადის ჩიტი მეჯახება შუბლში ნისკარტით,
სისხლიან ველზე ჩასვრილ მფრინავს ვპოულობ რუსთა.
წყვდიადში ვსხედვართ, ვერ აღვდექით, ვერ გავცისკარდით,
ბნელში ერთმანეთს ვეჯახებით მენამულ რუსთან.
ვერას დაგვაკლებს უცხოს მტრობა! ჩვენი ქაჯობა
თუ შეგვინირავს და დაგვტოვებს ხრამი წარსული...
სიბრმავის გამო ბარბაროსთა ტომმა გვაჯობა,
დაგვრჩა სანმისი, რქიანი და გადაპარსული.
მოტყუებული ქმრებივით ვართ: გვიჭირავს რქები,
უსუსურნი და საცოდავნი ყანნად ვიხმარდით,
არ შეგვიძლია მაგრამ ესეც და რქებს ვერგებით
მხოლოდ იმ მსხვერპლად, რომ უჭირავს გუგულს ნისკარტით.
ვექებთ ჩვენს ადგილს სამყაროში, მაგრამ რადგან ის
მუდამ გაგვირბის, ოკეანის როგორც დინება,
ვერ გვიხსნის მკვლელი უფსკრულისგან სისხლი ბატკანის
და მიწის ზურგზე მხოლოდ ტანჯვა გვეპოტინება.

მოდის და მიდის ჩვენი მოდგმა, მიდის და მოდის,
მაგრამ არასდროს მსუბუქდება სიმძიმე ლოდის.

(სალომეს)

კლდოვან ნაპირებს ახსოვთ შენი ლოცვა, მღვიმეთა
 სიღრმიდან ჩემსკენ გატყორცნილი, როცა მშობიდი,
 ცალკე ყოფნისთვის, ადრე ნეტავ, ვინ გაგვიმეტა,
 რატომ ვსუნთქავდი ადრე მხოლოდ საიქიოთი?...
 ჩემს გარდა, ველზე მოენატრე წითელ საკურებს,
 ის ვარ, ვინც სულის უდაბნოში წყაროდ გინატრა,
 უშენობისას ვინც მენამულ შორეთს გაყურებს
 და განთიადზე თავს გრძნობს მღვრიე ღამის ბინადრად,
 როცა შემოსვლას აგვიანებ... მე არ ვარ ბრძენი,
 უფრო მეტიც – ვგრძნობ, როგორ ლოკავს კოცონი ძარღვებს...
 ოდესღაც ჩემი დაბადება შენით ვიგრძენი,
 ახლა სიკვდილი ჩვენს სიყვარულს ველარ დაარღვევს!

88

მე აღარ მესმის მარტოობის ავი ღავლავი,
 როცა შენს გვერდით თუნდაც ერთი ნამი დავყავი.

ტირე

05.03.2015.

ღამეს ატყვია მარტის სუსხი. შავი თითებით
 წყვდიადი ცდილობს, მოიპაროს სიფხიზლე ჩვენი.
 კარიერაზე მდუმარენი არ ვიყიდებით,
 ვერცხლს ვერ დაიტევს გაბზარული შენობის სხვენი.
 ხანდახან თურმე, საჭიროა წვალევა ხორცის,
 უძილობა და შიმშილობის ყველა სტადია,
 რომ შეუერთდეს ნაფიქრალი ფურცლებს, როგორც ის
 პოეტი, ფიქრში ღამე თეთრად რომ გაათია.
 დავარიგებდი ჩემი ფიქრის ყველა საბადოს
 და უარყოფდი საიდუმლოს ყველა გასაღებს,
 მაგრამ, არ მინდა, დავინწყებამ ტირე დაბადოს,
 მშვიდობის ელჩად რვა ციფრს შორის თავს რომ ასაღებს.

ფარისეველი... მეგობრობას მედავა ტირე,
 მაგრამ, ასეთი მეგობრობის დედა ვატირე.

შტორმის გედეგი

09.08.2014.

(სალომეს)

შმაგ წყალზე ხელეზალმართული მოდის მესია.
იძირებიან აყეფებულ შტორმში გედეგი.
ყველა ღამე და ყველა ფიქრი სალომესია,
ყველგან და მუდამ მასზე ფიქრის კედლებს ვედეგი.
მან აირჩია გალექსილი კაცის ცოლობა,
იგი დაფრინავს, იგი დუმს და იგი დაყურებს
ყვავილთა ნიავეს, მოფარფატეს ბალის ბოლოდან,
ეზაასება თეთრ ვარდებს და ნითელ საკურებს.
ჩემი თვალეზი უყურებენ – ღამის ქურდები.
დილის მზე ციდან დაბლა ყრიდა შუქის ნაფოტებს,
იქ ვარ, იქ ვსუნთქავ, იქ ვცოცხლობ და იქ ვსადგურდები,
სადაც სიცივე ჩემში ველარ შემოაბოტებს.

მუდამ გკვანრავენ პოეზიის ტკბილი ბარდები
და ჩემს სტრიქონებს მარადიულ მძევლად ბარდები.

89

ცხელი ყინული

05.04.2011.

ნითელ თვალეზში ქარიშხალი აღწევს ჯიუტი,
ხელისგულეზზე გაცვეთილი შაირებია,
საშინელები დასასრული და დებიუტი
მკვდარ საფლავეზში ბუზებივით აირევიან.
თეთრი ყინული ფერს არ იცვლის, აღწევს მწვერვალეზს,
ივლისის სხივი ვერასოდეს შეცვლის თებერვალს,
ღანვეზზე გლოვა აადულეზს სხვა თებერვალეზს,
მოითხოვს მშრალი მიწა ზამთრის სულის შებერვას.
მე ჩავხატავდი ბადის ყოველ უჯრედში ნოტებს,
თუნდაც, ვიცოდე, ყველგან მკვლეელი ქვესკნელებია,
ხელს უმალლესი გალავანიც ველარ მიწოდებს:
– სულს უკვე გიშრის წყვდიადეზი ემკვლელებიან.

თუმცა, თეთრია, მეც გავურბი ყინულს რატომღაც,
და ჯოჯოხეთშიც ველარ ვხედავ სულის კატორლას.

მოსალოდნელი მოგონების იყო ტყე-ველი.
 მის სახლად იქცა იქ ცა, ხსოვნას არ აცდა მარადს,
 მე ველი შენგან ცხელი ცრემლით გაჟღენთილ ბარათს,
 რომ ცაში მაინც დავდგათ ჩვენი საკუროთხვეელი.
 შავია სივრცე და გრძნობები! მწარე ნაზავით
 სუნთქავს გონება, შთაგონება ერევა ლანდებს,
 მე შავმა სიზმრის დრიადებმა ის გრძნობა მანდეს,
 რომ ინვის, ჩნდება და იზრდება ღვთის რწმენასავით.
 ხარ სხვა ბადეში... ვნატრობ: არა! სხვა რა ვინატრო?
 ღვარად ზღვა მომდის, ფერს ვერ ვხედავ მუქშავის გარდა!
 მჩხვლეტს ხილვა, იცვლის სახეს, გემოს, მანვება დარდად,
 ის არის ჩემი საცხოვრისი და საბინადრო.

ჩემი ფერია შავი: ის შენ ისე გიზიდავს,
 როგორც ქვესკნელის სინყვდიადე ქალღმერთ იზიდას.

მარადიული მდუმარების სივრცე უღვევი
 ანგრევდა ჩემი მწვერვალების მწვერვალზე მამულს,
 მუდმივი კითხვა მანყვეტინებს ფიქრებს დაშხამულს,
 კვდება მამული, რჩება მხოლოდ ნამამულევი.
 რა იყო? რაა? რა იქნება? კითხვა ისევე
 ღრღნის სულს, აწვალებს მოცეკვავე ძილში ფერიებს
 და ჩემთვის მხოლოდ ის მირაჟი იარტერიებს,
 რომლის ნაშთები ღამით მშიერ ტურებს მისევენ.

ვეამბორები წარსულ დღეებს, ოდესღაც ძლიერს,
 ახლა ვუპყრივარ მარნუხებში უცხო მორიელს
 და ჩემს ღიმილსაც, გადაკარგულს, ვჩუქნი ამბორად.

მისი ლუკმა ვარ, ის არ მიშვებს მწარე მარნუხებს,
 დავინყებაა, მოუგონარ სულს რომ ანუხებს,
 ჩემს ხსოვნას ვეტყვი, მომანოდეთ ძველი ამფორა!

მუშტებშეკრული მარტოობის ვდგავარ გვირაბში.
 დავათრევ კლდეთა ბასრ ნატეხებს და კრატერები
 დულან თვალეში ჭუჭყიანი წვიმის წყალივით.
 რალაცნაირად მივხვდი მაშინ – ვგავდი სიზიფეს.
 მენატრებოდა მღვრიე ტბების წყალქვეშა ხედი
 და ასნლოვანი ქანდაკების ჩრდილქვეშ ვსუნთქავდი
 ძარღვებდახეთქილ უდაბნოთა ყვითელ დაცინვას.
 ყველანი ნადით, ვისაც არ გსურთ, რომ ლოდის მსგავსი
 (მხოლოდ, დუმლიში...) მოზიარე გახდეთ პოეტის!...
 მე ვგრძნობ ბოლოში უნერტილო გვირაბის სიგრძეს
 და პირამიდა მედავება გაუგებრობის.

აკვლელი ფიქრები

30.04.2015.

91

თავის ქალაში შავი ჯანლი ამოტივტივდა.
 სურათი: მღვიმე, შუალამე. შხამის წვეთები
 ეწვეთებიან მღვრიე ხორხში ძვლების ჭერიდან.
 ყაყანებს ყვავი. მკვლელ ღელეში ვგდივარ გულდაღმა.
 ხიშტის ნერგები აიზიდა მიწიდან მალლა
 და ჭერს მიაბჯენს ასნლეულის გაბოროტება!
 მწამლავდა სუნთქვა ქვესკნელების. გაქრა ჰაერი.
 მკერდგახვრეტილი ფართხალებდა გვერდით სიგიჟე
 და ქირქილებდნენ ბურუსების ბერნი ბენდები.
 გვამში ჩასახლდნენ ქარიშხლების ბავშვობის ძვლები.
 მშვიდი კედლები სად არიან?! გისოსებს რატომ
 მივყავარ მკვდართა სიცოცხლისკენ, რატომ მტანჯავენ?!
 მოკვდა მშვიდობა, სამუდამოდ მოკვდა მშვიდობა!
 ხტიან სპაზმები სხეულიდან ღელეებივით,
 მაგრამ გონება გამინათდა და მივხვდი უცებ:
 მეც იმას ვხედავ, რაც ყოველთვის ელანდებოდა
 მდუმარე სულის ქანდაკებას... ბუუტავდა შუქი.

მთელი ცხოვრება მე მეგონა, რომ ფერებს შორის სიკვდილისფერი მეფობს მხოლოდ და საფლავებში მივინყებულნი სინამდვილე დამცინის ჩუმად და თვალებიდან მომავალი ორთქლმავლებივით მძიმეა სევდა ნუთისოფლის გისოსებისა.

მაგრამ დაიმსხვრენენ მითებივით ყორანის ფრთები, ყვითელი ბურთი ამოცურდა მწვერვალებს მიღმა და შევამჩნიე ძველი სითხეც, რომელიც კვებავს სიკვდილს და არ აქვს მისი ფერი: რძე არის იგი, ტკბილი, ქათქათა, მონველილი კუდიანების, მორჩილად დახრილ რქიანების ბერნი ჯიქნიდან. სიცოცხლისფერი შეეგოქა წყვილად, იმიტომ, რომ არ მეგონოს განუხრელი ძალა ჩემს თავზე დაუსრულებლად მოხორხოცე კუდიანების.

ღამის ტანზე

31.01.2015.

ვკითხულობ ლორკას, ღამის ტანზე ვკითხულობ ლორკას, ბოშის სიმღერა მოასკდება ფორთოხლის ბალებს.

ყვითელი ქარი ატირდება გიტარის ხმაზე, დაიკვივლებენ ვარსკვლავების ქიმთა ბზარები და ბრონეულის ოქროვანი მძივის მარცვლები დაიბნევიან მოელვარე შუალამისას.

შელეგულ კართან

26.12.2014.

(ედღვება თავისუფლებანართმეულ ადამიანებს)

ერთხელ გისოსებშენგრეული ვნახე სიმაღლე!
სადაც არასდროს, თანაბარი იყო არავინ,
ვნახე ის, რამაც ამიღელვა ნერვი ყოველი:
შეღებულ კართან ჩაჩოქილი იდგა თემიდა
და უიმედო ტუსალების ტიროდა ბედზე.

უქილოზისას

26.01.2015.

ახ, დანყველილო ღამეებო, ძილი მომეცით!
უკვე გულს მირევს ყველა აბი, მაძაგძაგებენ
აკივლებული უჯრედების მძიმე ლოდები!
ძილი მომეცით, ძილი, ძილი... რალა ვიპოვო
თეთრი სიფხიზლის ყბადაღებულ, უძირო ჭაში?!
მაზიდებს თოვლის სიქათქათე შუალამისას!
ახ, დანყველილო ღამეებო, მომეცით ძილი!
უბედურება დამტრიალებს მუდამ ქორივით
და ვიცი, მალე დამახტება თავზე სიგიჟე!...
რა ვუყო ღმერთო, მარადიულს, რა ვუყო ტკივილს?
მივხვდი, მე მივხვდი: ვენამები სამარადისოდ.

სამყაროვ, ბრილო

24.01.2015.

სამყაროვ გრილო, თანახმა ვარ შენში ყოფნაზე.
აღარ მიზიდავს ფიქრი ფრენაზე,
რადგანაც ვიცი, ქვაფენილზე დავენარცხები.
(მე ოცი წელი მანამებდა ფიქრი ფრენაზე...)
სამყაროვ გრილო,
ზღვაო ყვითელი ფოთლებისა, ქარის სისინო,
სველო ბალიშო, ჩემი ცხოვრების სიხარულო,
გაყვითლებული სიყვარულის სველო ბარათო,
მე ისე მინდა, მერიქიფე რომ ვიყო თქვენი
ცხოვრების ბოლო ამოსუნთქვამდე,
რომ ჩაჩოქილი გევედრებით დაუსრულებლად:
აღარასოდეს დამიშალოთ თქვენში არსება,
გაგიჟებამ რომ არ დამრიოს ჯიუტი ხელი
და შხამიანი ფიქრი რომ არ შემომიბრუნდეს.

ნატვრა 11.04.2015.

(სალომეს)

აი, რას ვნატრობ ახლა, როცა შემომავონდი:
წვიმდეს, გეძებდე, გპოულობდე ჩიტების წრეში,
ერთად წავიდეთ სამყაროთა გალავანისკენ,
რათა გავალოთ და შევუშვათ გულში სხივები
– შუქი, რომელსაც ვერ ჩააქრობს ვერსად ვერავინ.

დედავ შუქისა

05.01.2015.

დედავ შუქისა, მოვფრინავ შენგან,
მე სხვა გზა არა დამრჩენია რა.
შავი სხივები მობრძანდებიან
აყვირებული სხეულის ხმაში
და სვავებისგან დაკორტნილ მკერდზე
იკანრებიან ხმაურით ჯვრები.
მე კი ხელები მემტვრევიან ცადაპყრობილი,
კივის ფლეიტა მარტოსული და
ფეხქვეშ ქკნებიან დალენილი პალმის რტოები.

უდაბნო-გიდი

03.01.2015.

94

გავყვები უდაბნოს გაოფლილ ნაპირებს,
სადაც გარიყული სული ხეტიალობს
და მლოკავს სამუმის ქვიანი ხორშაკი,
იქ, სადაც ხვლიკებით მხოლოდ სადილობენ.
არ არის სიმშვიდე, არ არის! ხრიალებს
მთვარე ჩამომხრჩვალ და გველი მიმიძღვის
ყრუ მღვიმის სიღრმეში ისევ დასალუპად!
ჩაშავდეს ქათქათა ლითონი: გზა არ აქვს.
მხოლოდ სიყვარულის თეთრი მდუმარება
მიხსნის გადარეულს განადგურებისგან.

გაიღვიძეთ!

11.01.2011.

გაიღვიძეთ! ნუთუ, თქვენ თვლით
ღვთისმიერად დედამინას?
ამ ცხოვრებას? თქვით: ვინა ხართ?
ვინ გსურთ, იყოთ? – სხვა საქმეა...
ხინჯი ახლავს ყოველ ნაბიჯს,
ვარ ციკლოპი, კლდეს მოვტეხავ,
ვესვრი დამპალ დედამინას,
ოღისევისი უშვებს აფრებს,

საბოლოოდ დამაბრმავებს,
გაიქცევა, გაიქცევა!
ამომგლიჯე ამ გულიდან
ბოლმა ღმერთო! აღიარეთ:
მართალი ვარ! ველი თქვენს ტაშს!
გაიღვიძეთ, გაიღვიძეთ!

ვიგონებ იმ წლებს

30.04.2009.

არ მსურს, მოვესწრო იმ დროს, როდესაც
სილამაზესთან სიმახინჯეს მოუწევს შებმა.
ახლა მეოთხე წლის ხმა მომესმა,
პოეზიაში შეაბიჯეს რაც ჩემმა ფრთებმა.
მე ვგრძნობ რაღაცას. იგი მძიმეა,
ვიგონებ იმ წლებს უცხო ტიმარი:
„ნეტავ, სად არის ჩემი ტიმეა,
ვისიც ვიყავი და ვიქნები მე პატიმარი?!“
დაჩეხილია სული ჩემი, ცაში აყრილი
და მოდის ნვიმად! ისევ მტკივა ძველი ქრილობა,
ჩემი სიცოცხლის ვერ ვიხილე ლურჯი აპრილი,
გულს მიკლავს ჩემი აპრილების ვერაპრილობა!
ჩემი საფლავის ქვასთან ვხედავ თეთრ მტრედებს მუდამ,
მე ვწერ, რასაც ვგრძნობ და სამარე ვარ.

95

შენდამი

19.03.2014.

(სალომეს)

შენდამი ფიქრის მდინარეზე მიცურავს ტივი.
მუდამ მიკვირდა: შეგიძლია, ნეტავი, როგორ,
დაუსრულებლად თვალნინ მყავდე, გხედავდე მაშინ,
როცა სხვაგან ხარ... ქარიშხლების მესმოდეს ფხრენა,
ჰაერს ეძებდნენ ჩემი ფილტვები,
ღანვებზე ფერი განვებოდეს საორქიდეე
და შენს თეთრ შუბლზე ღრუბელივით ინვეს სიმშვიდე.

სარჩევი

	სადღეგრძელო.....	3
	ლექსგაგლეჯილი.....	4
	ცრუა ყოველი!.....	4
	ეპისტოლე.....	5
	მისი სიმაღლე.....	6
	ქალაქის ყეფა.....	6
	ლამის დუმილში.....	7
	ედემი ქვეყნად.....	7
	მწვერვალები.....	8
	მარადი შუქი.....	8
96	ორი სამყაროს ტანდემი.....	9
	დუმილში ფიქრი.....	10
	ცხოვრება და ზღვა.....	10
	ლამის უდაბნო.....	11
	მხატვარი.....	12
	მე ლამეს ველი.....	12
	უპორიზონტო სივრცე.....	13
	საცდელი ვაშლი.....	13
	ნაფლეთები.....	14
	ტირიფი.....	14
	დადუმდით ნუთით!.....	15
	სტუმართა რიგი.....	15
	უდაბურ ტყეში.....	15
	მარადისობა.....	16
	წყვდიადებიდან.....	16
	ლეთას შიში.....	17
	ვარ მორფეუსის სამყაროში.....	17
	მზეო, ბებერო.....	18
	ხსოვნა.....	18
	რღვევა.....	19
	ვიდრე.....	19
	სარკეზე.....	19

მარტოობის სიღრმე.....	20
*** (როცა გვესმის, რომ...)	20
ბურუსის ხომალდი.....	21
მარადისობის გაელვება.....	21
მომავლიდან.....	22
ვარ აკლდამაში.....	22
მინის ნიაღში.....	22
*** (ცხოვრება ხშირად).....	22
სამემკვიდრეო.....	23
ბობოლა ვირები.....	24
მთიდან გაგონილი.....	24
ხილვა.....	24
მარტოობის გვირგვინი.....	25
*** (ვილაც, ძალღვივით დაოთხილი).....	25
*** (იმ კაცს, რომელიც).....	26
გადაშლილ ნიგნზე.....	26
რუხი ხმები.....	27
მას ვეტყვი, ვისაც.....	27
გრიგალის ხაო.....	28
უკმაყოფილო პრიმატები.....	28
უპასუხოება.....	29
მუზა.....	29
მარტოობის ნიხლები.....	30
ჯვართ, კალმით და ნიგნით.....	30
*** (მონად დარჩება მონა მუდამ).....	30
ახალი წელი ღრუბლის ღრიჭოდან.....	31
ცრუ გვირგვინი.....	31
დროო.....	32
ზღვის ნაპირზე.....	32
ძველი მონასტრის ადგილზე.....	32
თხუთმეტი წლის წინ.....	33
ფუნჯი	33
კავკასიური გამყინვარება.....	34
იქნებ, მოვიდეს ხანა.....	34
იყოს გმირების.....	35
კაფე „როტონდა“.....	35
*** (ხდება, ცოცხლობდეს მკვდრადმობილი!).....	35
დღეები სეტყვის.....	36

7. ზ. მეფარე

საალავერდო.....	36
განთიადის დობილი.....	37
ცეცხლის ალყაში.....	37
ავის მოსურნეებო.....	38
ლამის გრიგალები.....	39
*** (რადგან ერთმანეთს არ ტოვებენ).....	44
ძალა მდუმარეთა.....	40
დუმილი.....	40
შენი ფესვები.....	41
ზამთარი.....	41
უძღები შვილის სიმღერა.....	42
ლრენის სურნელი.....	42
ჯვრები.....	43
მთა.....	44
სამომავლო ხილვები.....	44
თავსხმა.....	44
98 ქორნილი მუხებში.....	45
აგვისტოს დილა.....	45
აჩრდილები.....	46
მთანი მაღალნი.....	46
გათენებისას.....	47
ავი შერჩება არავის.....	47
სიცრუის ჯიქნები.....	48
ცივი მზე.....	48
საუფლო ციხესიმაგრე.....	49
თითები ზნელში.....	50
თილისმა.....	50
გონების ოპერაცია.....	51
სნეულ ცხედარში.....	51
მინათმოქმედის სიმღერა.....	52
ფრენა.....	52
კრიალა მწვანე.....	53
სიგიჟის ლოგო.....	53
შეშლილი მრევლი.....	54
სიკვდილის მდინარე.....	54
მარტოობა.....	55
კოცნის კოცონი.....	55
იდუმალო ხმაო.....	56

ლიტანია.....	57
მთა ათონზე.....	58
ფერხული.....	58
ციხე და ტირიფი.....	59
სტიქარი.....	60
ბნელი და სურათი.....	60
კლდის კიდეზე.....	61
*** (მე არასდროს ვლაპარაკობ).....	61
აღდგომა.....	62
მღუმარებაში.....	62
ფიქრი-მტრედი.....	63
სიღრმე არნივის ფრთის.....	64
ბებერი კლდე.....	64
Please.....	65
აღდგომა.....	66
გარშემო არაფინ.....	66
სიკვდილის მწვერვალები.....	67
ზღვის ცეკვა.....	67
სიმღერა ყვავილის.....	68
დასანახის მიღმა.....	69
ღვარცოფი.....	69
კამკამა.....	70
პატიმრის ბალადა.....	71
ძველი უარი მთვარის.....	72
ხანძარი.....	72
ხარაკირი.....	73
დაუმრეტავი მზე.....	74
სააღსარებო.....	74
ბათუმი და მე.....	75
ხმა ნაბიჯების.....	75
ნოტების სახლი.....	76
ჩემი დღე.....	77
სურათი: ოთახი.....	77
ისარი და ფრთები.....	78
ღამურა.....	78
დეკემბრის ღამე.....	79
ტაიგის კონცერტი.....	80
უსახო.....	80

სინათლის ლოდი.....	81
ლამის ელეგია.....	82
ყორნის ჰორიზონტი.....	82
ხვალის დღეები.....	83
სიმართლის ვაზები.....	83
ჩვენი ჰორიზონტი.....	84
ვითხოვ შენდობას.....	84
ბერის ბედი.....	85
დერეფანი.....	85
ღმერთო.....	86
ღვარცოფის ხაო.....	86
ფოლადის ჩიტი.....	87
მენამული შორეთი.....	88
ტირე.....	88
შტორმის გედეები.....	89
ცხელი ყინული.....	89
100 მე ველი.....	90
მირაჟი.....	90
ავი გვირაბი.....	91
მკვლელი ფიქრები.....	91
შავი და თეთრი.....	92
ლამის ტანზე.....	92
შეღებულ კართან.....	92
უძილობისას.....	93
სამყაროვ, გრილო.....	93
ნატვრა.....	93
დედავ შუქისა.....	94
უდაბნო-ვიდი.....	94
გაიღვიძეთ!.....	94
ვიგონებ იმ წლებს.....	95
შენდამი.....	95

მკვლელი მუზა 23.11.2015. (ლექსი უკანა გარეკანისთვის)

ძუნწი კაცის სამარეს გავს ჩემი მზერა,
სად წავიდე? ვერ ვპოულობ ადგილს, ვერა...

უნდა ვმწყემსო ტაეპები – ჩემი ფარა,
მათ ვიფარავ, მე კი ლექსმა შემეფარა.

დაჭრილს მხოლოდ მისი ხიშტი შემეფარა და
მხოლოდ მისი ყასბის ყოფა შემეცოდა.

ჩემს წინაშე ეკლიანი ფერდობია,
ნიღბოსნები გულგრილობით ერთობიან.

101

როგორ გითხრა მარტოობავ, შენ უარი?
გამიშიშვლდი, დაგრჩეს მხოლოდ პენუარი.

ბნელო, მსხვერპლი მე ვარ, მეტი არ ეძებო,
კარნავალზე გამაქროლეთ კარეტებო,

იმიტომ, რომ რასაც ვეძებ, ეს ის არი,
გავიმეტე მისთვის ერთი მეც ისარი,

რადგან მოკვდეს... სიცოცხლე კი დარჩეს მუდამ,
რადგან თავი დამანებოს მკვლელმა მუზამ.

მკვლელი მუზა

ძუნწი კაცის სამარეს გავს ჩემი მზერა,
სად ნავიდე? ვერ ვპოულობ ადგილს, ვერა...

უნდა ვმწყემსო ტაეპები – ჩემი ფარა,
მათ ვიფარავ, მე კი ლექსმა შემეფარა.

დაჭრილს მხოლოდ მისი ხიშტი შემეცო და
მხოლოდ მისი ყასბის ყოფა შემეცოდა.

ჩემს წინაშე ეკლიანი ფერდობია,
ნიღბოსნები გულგრილობით ერთობიან.

როგორ გითხრა მარტოობავ, შენ უარი?
გამიშიშვლდი, დაგრჩეს მხოლოდ პენუარი.

ბნელო, მსხვერპლი მე ვარ, მეტი არ ეძებო,
კარნავალზე გამაქროლეთ კარეტებო,

იმიტომ, რომ რასაც ვეძებ, ეს ის არი,
გავიმეტე მისთვის ერთი მეც ისარი,

რადგან მოკვდეს... სიცოცხლე კი დარჩეს მუდამ,
რადგან თავი დამანებოს მკვლელმა მუზამ.

ზ. კვციანი

